A Origens dos Europeus e a Bíblia - Dificuldades Respondidas (J. Wilson)

Edição Gal Laiko

Europæernes Oprindelse og Bibelen - Besvarede Vanskeligheder*(J. Wilson)*

FØRSTE. - For tyve år siden bemærkede en skribent i "RECORD": -

"En stærk bias er for nylig blevet givet til mange åndeligt sindede mennesker for at fremmedgøre de heathen fra de overordentligt store og dyrebare løfter i Det Gamle Testamentes Skrifter."

SVAR. - Der kan være lidt tvivl om omfanget af det onde, ligesom at det er mest farligt at ophøje ethvert kødsligt forhold over det, som vores Frelser anså for at være det vigtigste, og som blev besiddet af "dem der hører Guds Ord og gør det" (Lukas 8:21). Den mest effektive måde at imødekomme vanskeligheden på synes at være dette, - tillad din ven hans ønskede grundlag for "bogstavelig fortolkning." Hvad så? Bliver hedningene udelukket på det grundlag? Bestemt ikke. Løftet var ikke at

Israel skal udelukkende være velsignet, men at Abrahams afkom "skal alle nationerne på jorden" velsignes (1 Mosebog 22:15-18). Dette blev også overvejet, da landet og den vidtgående spredning af hans efterkommere blev lovet til Jakob (1 Mosebog 28:13, 14), " I dig og i dit afkom skal alle jordens familier velsignes."

De samme åndelige velsignelser, som Israel nyder, er lovet til "den fremmede", der griber fat om Herrens pagt. (Esajas 56:3-7). Selv i landet er den samme arv tildelt "den fremmede, der bor blandt nogen af Israels stammer." (Ezekiel 47:22, 23). Ophøjelse, bortset fra at placere i en position for højere og større tjeneste, er ikke mere overvejet i Det Gamle Testamente for Israel, end det er for Kristne i Det Nye (Lukas 22:25, 26).

Førstefødselsretten eller arverettigheden til de løfter, der blev givet til fædrene, blev givet til HEATHEN på en måde, som aldrig blev tildelt folket kaldet jøder. Jakob havde førstefødselsretten, som hans bror foragtede; og da han fremmedgjorde den fra Ruben, sin egen førstefødte, overførte han den til Josefs sønner (1 Krøn. 5:1, 2), især til Efraim, den yngre (1 Mose 48:13-20), hvis efterkommere han betragtede som "Heathen", da han velsignede ham gennem korset og sagde: "Hans sæd skal blive en mangfoldighed af nationer, - eller som den samme passage oversættes i Rom. 11:26, "fylden af hedningerne." Som adskilt selv fra sin egen bror Manasseh, og derfor meget mere fra jøderne, skulle Efraim blive "en mangfoldighed af nationer", eller hedninger, der skulle arve løfterne og opnå og forvalte velsignelsen til deres brødre. "Mangfoldigheden af nationer", eller hedninger, der skulle komme fra Efraim, efter at være blevet bragt ind i den lovede velsignelse, "så hele HELE ISRAEL - Israels stammer, hans ledsagere - " skal blive frelst." (Ezek. 37:16-19; Rom. 11:25; 1 Mose 48:19, 20.)

Selv efter at Efraim blev bortført af assyrerne og mistet, eller så brudt at han blev betragtet som "ikke et folk" (Es. 7:8), blev han stadig anset af Herren som sin Førstefødte (Jer. 31:8). Hvis løfterne til Efraims efterkommere skal opfyldes for dem, som de blev givet til, så behøver vi ikke at lede efter deres opfyldelse i et folk kaldet "jøder," for de havde aldrig det navn. De blev adskilt fra Judah ved Salomons død, politisk, religiøst og lokalt (1 Konger 12.), og selv "hele Efraims sæd" blev bortført, spredt og mistet blandt heatherne mere end hundrede år før "jøderne" blev ført til Babylon (Jer. 7:15, 2 Konger 17:24, 25).

Arvingerne til de løfter, der blev givet til fædrene, er derfor uden tvivl at finde blandt heatherne. Til deres tilstand og navn blev Efraim reduceret, da "frafaldne Israel," som adskilt fra "forræderiske Judah," fik et "skilsmissebrev" og blev sendt væk (Jer. 3:8). Efraim blev frataget alt, hvori han kunne prale, og ført tilbage til det land, hvorfra Abraham var blevet kaldt. Herfra begyndte vores forfædre deres vandringer i den nordlige ørken. "Førstefødte" af Israel blev efterladt med intet at stole på, undtagen Guds frie nåde, ifølge hvilken, gennem korset, Efraim havde fået førstefødselsretten (1 Mose 48:13, 14). Ved den samme frie nåde skulle det folk, der blev sendt bort under den gamle pagt, blive forlovet med Herren i en "ny og evig pagt" (Hos. 2:6-3; Es. 59.).

Ikke blandt de folk, der generelt kaldes "israelitter", skal vi da forvente at finde dem, som blev udtrykkeligt udnævnt til arvinger af løfterne. "Jøderne" har deres eget sted i profetien, men ikke det, der tilhører "førstefødte", som tilhører efterkommerne af Efraim, hvis navn blev givet i profetisk ånd, og betyder "jeg vil bringe frugter", det folk som vor Herre omtalte, da han sagde til jøderne: Riget for Gud skal tages fra jer og gives til en nation, der bærer frugterne deraf (Matt. 21: 43).

Hvis vi kan fastslå, hvem der har fået det, som var den største fordel for jøderne, " opbevaringen af Guds Orakler", forvaltningen af livets brød blandt nationerne; hvis vi spørger, hvorfra den mængde af hedninger, der bebor disse øer, kom, som siden har spredt sig til alle "jordens ender", og som er blevet behandlet i forsyn, som Herren lovede at behandle børnene af Josef (1 Mos 49:22-26); og hvis vi forfølger emnet langt nok og omhyggeligt nok, vil vi være på en god vej til at se, at Gud kan være rig i sin nåde over hedningerne, og mest bogstaveligt sand i de løfter, der blev givet til Abraham og hans efterkommere for evigt.

ANDEN. - "Hvis denne opfattelse generelt accepteres, kan interessen for de Samfund, der arbejder for deres omvendelse, blive alvorligt påvirket ved at vende den offentlige opmærksomhed væk fra jøderne."

Svar. - Er det ikke vidunderligt, at kristne tillader verdslige overvejelser om hensigtsmæssighed at påvirke dem i modtagelsen eller afvisningen af Skriftens sandhed? Hvis dette er sandheden om Israel, bør det modtages, uanset hvordan det måtte påvirke jødernes samfund; og hvis det ikke er sandhed, bør det behandles, ikke som noget der er beregnet til enten at øge eller mindske indkomsten for nogen

samfund, men snarere som noget uden Skriftens støtte. De, der foreslår sådanne motiver for reguleringen af vores undersøgelse af profetisk sandhed, gør meget for at skabe mistanke om deres egen usikre position.

"Vores Israelitiske Oprindelse" kan underminere de fejlagtige opfattelser, som nogle har angående "jøderne," da det viser den tidligere pligt og vigtighed af at søge omvendelsen af vores eget folk. Men i denne proces er vi ikke længere fra at fremme omvendelsen af " jøderne;" snarere fjerner vi en af de største hindringer for både hede og jøde, og vi øger det redskab, hvorigennem Gud har erklæret sin hensigt om at handle til gavn for alle.

Vores synspunkt letter omvendelsen af jøderne, fordi det gør os i stand til at henvende os til dem på større lighedsbetingelser, og ikke ved at forstørre dem i kødet, hvilket altid må være en hindring for deres omfavnelse af kristendom, hvorved de mister den meget kaste, som de værdsættes for. Det er helt sikkert bedre at invitere "jøden" til at slutte sig til Israels fællesskab - at deltage i privilegierne fra Efraim, "Min førstefødte" - ved at blive sat blandt "børnene" af Josef, hvis er "fødselsretten." (Sammenlign 1 Krøn. 5:2; Jer. 3:18, 19; 31:9.)

Og det er ikke sådan, at de, der er mest interesserede i "jøderne", har set deres iver mindsket af dette syn, hvoraf vi kunne give mange bemærkelsesværdige eksempler, hvor den åndelige footing er blevet mere sikker, fordi jorden var blevet ryddet for noget løst usikkert affald.

TREDJE. - "Er du helt sikker på, at de såkaldte Skrifter ikke blot er en jødisk fabrikation ?"

SVAR. - 1. Herre truede folket i ISRAEL med fire svære domme over deres land, hvis de nægtede Hans magt, afviste Hans autoritet og undertrykte de fattige (Esajas 1:17). Og ligesom når de, ved at adlyde Hans lov, søgte at opnå Hans velsignelse, faldt regnen i si ne sæsoner, jorden bragte rigeligt frem, og de blev beskyttet af Hans mægtige magt mod fjendens indtrængen; således, som følge af deres ulydighed, er alle de truede domme, " sværdet, hungersnøden, pestilensen og uhyret i jorden," kommet over dem i henhold til Hans ord (3 Mosebog 26.).

2. Og til sidst, som det var blevet truet, blev fjenden tilladt at sejre, ikke kun for at str affe dem i landet, men også for helt at føre dem bort fra det, så de efter al menneskelig skøn var "tabt" (2 Kongebog 17). Især var dette tilfældet med hensyn til "Efraim og Israels stammer, hans ledsagere," som udgjorde Riget af ISRAEL (Hos. 1:7).

3. Som det var forudsagt, fik jøderne lov til at forblive i landet, indtil "deres uretfærdighed var fuld," og de blev fjernet til Babylon i en periode på halvfjerds år (Jer. 29:10; Dan. 9:2); hvorefter de fik lov til at vende tilbage under betingelse af at forsvare de fattige og trængende og være parate til at modtage og villige til at adlyde Messias, når Han skulle komme (Esajas. 1; Mik. 5:2).

4. Messias dukkede op på det forudsagte tidspunkt og sted, som en fattig mand, der krævede simpel retfærdighed og en ærlig høring for sandheden; men jøderne ville ikke høre. De skjulte som det var deres ansigt for Ham (Esajas. 53:3). De kendte ikke dagen for deres visitation (Lukas 19:24). Og således så den samme generation, som havde begået den grove uretfærdighed at udsætte den fattige mand for den forbandede død på korset, deres tempel og by ødelagt som forudsagt; mens jøderne fra den tid til nu har været som alle deres egne profeter havde forudset (5 Mosebog 4, 28, osv., osv.).

5. Og det er ikke fordi Israels land har været så overfyldt med indbyggere, at der ikke har været plads til dem; for det har været "liggende øde uden dem" (Jer. 26:43).

"Herre har fjernet mænd langt væk, og der har været en stor forladthed midt i landet" (Esajas 6:12). Byerne har været forladte, og de mest frugtbare marker er ikke blevet dyrket, klar til at blive besiddet af den, der ville dyrke dem. Sandt nok, forbandelsen har hvilet over landet såvel som over folket. "Derfor er regnene blevet tilbageholdt, og der har ikke været nogen senere regn" (Jer. 3:3), indtil nu, at vi er kommet til det tidspunkt, som profeterne for tusinder af år siden forudsagde, da bjergene skulle skyde deres grene frem og bære deres frugt for Israels folk, som er nær til at komme (Ezekiel 36:8).

Hvis Det Gamle Testamentes Skrifter, som du siger, "bare er en jødisk fabrikation," er det så overhovedet sandsynligt, at de ville have udpeget jøderne en sådan skæbne som det folk har præcist

opfyldt? I så fald ville jøderne have været meget mere tilbøjelige til at gøre sig selv til arvinger af de løfter, der blev givet til fædrene.

Ikke så disse Det Gamle Testamentes Skrifter, mere end dem fra Det Nye, som begge tydeligt erklærer, at velsignelsen i al sin fylde, både tidslig og åndelig, skulle "komme over hovedet af Josef;" fra hvem jøderne selvfølgelig ikke stammer (1 Mos. 49:22-26). Vi får at vide, 1 Krøn. 5:, at "Judah sejrede over sine brødre, og af ham kom Hovedherskeren; men Førstefødselsretten var Josefs." Af moralske overvejelser var Førstefødselsretten blevet taget fra Ruben og givet til Efraim og Manasseh, Josefs sønner; men mere emphatisk til Efraim, den yngre søn (1 Mos. 48:15-20). Og således, når der tales om genoprettelsen af Israel, siger profeten Jeremias: "Jeg er en Fader for Israel, og Efraim er Min førstefødte" (31:9).

Guds Ord - for hvis autenticitet og sandhed vi appellerer - markerer klart forskellen mellem de respektive skæbner for Judah og Israel; sidstnævnte, under navnet Efraim, bliver kastet ud blandt heathen og går tabt, ligesom Josef gjorde, da han blev ført ned til Egypten. Vore forfædre kom fra grænserne af det Kaspiske Hav; fra netop det nabolag, hvor disse børn af Efraim blev tabt, da de blev bortført fra deres land af assyrerne for mellem to og tre tusinde år siden.

Og åbenlyst for os er de løfter, som vi læser i Bibelen, blevet opfyldt, og som blev givet til Abraham, Isak, Jakob, Josef og Efraim; som talte om vores vækst til "MANGFOLD AF NATIONER", om at besidde "PORTENE" til vores fjender, og om at være midlet til VELSIGNELSE TIL ALLE NATIONER PÅ JORDEN (1 Mosebog 22:16-18; 48:15-20).

FJERDE. Hvilket bevis har vi for, at Skrifterne er en åbenbaring fra den Evige?

SVAR. - 1. EGYPTEN, som gjorde Israels nation til slaver i sin spæde barndom, og tvang dette folk til at kaste deres børn i Nilen, fik den samme flod til at blive til blod, og dens konge og hele hans hær druknede i Det Røde Hav (Exod, 1:22; 8:19-25; 14:28). Og, som det var truet, er Egypten blevet efterladt til at blive "de laveste af kongeriger" (Ezek. 29:15); så ingen kunne være hersker der, undtagen som tidligere at være blevet solgt som slave. Sådan var dominansen af Mamelukkerne, som eksisterede indtil vores egen tid. [ABCOG: Selv moderne Egypten styres af etnisk

Araber, ikke etniske egyptere].

2. Om NINIVE, hovedstaden i ASSYRIEN (ved hvis magt de TIEN STAMMER af Israel blev taget til fange, og som det var, blev sat i "grave," - Ezek. 37.), blev der sagt for tusinder af år siden, "Jeg vil gøre din grav, for du er ussel" (Nah. 1:14); og der lå det fra kort efter de n tid, hvor Israel blev ført dertil af assyrerne, indtil vores egen tid, da det er blevet udgravet af englændere!

3. Vi kan således ikke kun tage begyndelsen og slutningen af Israel, EGYPTEN mod syd og ASSYRIEN mod nord for deres land, men også de forskellige lande, der cirkler omkring dem, for at se hvor bemærkelsesværdigt gengældende Guds håndtering har været; som, selvom de er lige så regelmæssige som de såkaldte fysiske love, er åbenbart højere end disse, og kræver at vi tænker på en Moral Intelligens som talende fra begyndelsen og arbejdende gennem alle tider i rækken af imperier fra BABYLON til ROM, og fra TYRUS til disse "ØER AF TARSIS," hvis handel TYRUS forsøgte at monopolisere for sig selv. Og nu er disse samme BRITISKE ØER som "jordens ender" blev lovet at være; mens TYRUS, som det blev truet, nu er "som toppen af en klippe - " (Ezek. 26:4-11; 5 Mosebog 33:17). [ABCOG: historien om Tyrus er kompleks, ligesom dens geografi.]

FEMTE. Hvis dit synspunkt er korrekt, ville det sikkert være blevet opdaget før?

SVAR. - I så fald ville dommen skrevet imod Israel ikke være blevet så bemærkelsesværdigt opfyldt (3. Mosebog 26:18, 21, 24, 28). De skulle straffes "syv gange" for deres synder ved at blive kastet ud af Herrens land, tabt, døde og lagt i grave (Ezekiel. 37.). Syv gange 360 giver 2.520 år ifølge den symbolske sprogbrug i profeti, en dag for et år [ABCOG: det ideelle år har 360 dage]. Og det er nu mere end den tid siden Efraim blev "tabt" blandt hedningene. Vi er derfor kommet til det tidspunkt, hvor Israel bør være kendt, og Efraim, den fortabte søn, bør komme til sig selv. (Se "Foredrag om vores israelitiske oprindelse," 5. udgave.)

SJETTE. "De Tabte Stammer er, hvor Gud siger: i Assyrien."

SVAR. - Sandt, Gud siger (Esajas 27:13), "De skal komme, som var klar til at gå til grunde i landet af

Assyrien," hvilket måske senere kan opfyldes i de nestorianske; men disse folk lever ikke op til forudsigelserne vedrørende Efraim, som de ikke engang påstår at tilhøre, men snarere stammen af Naftali. Det folk, som man kan sige, "Nationerne skal se og blive forvirrede over al deres styrke" (Mika 7:16), må befinde sig i en helt anden position end de nestorianske eller noget folk som dem.

Den store genoprettelse af Israel skal komme fra andre steder end Assyrien (Esajas 48:5), "Jeg vil bringe dit afkom fra ØST og samle dig fra VEST," hvor vi selv er. De omtales ikke som et folk kaldet ved Herrens navn, og skabt til Hans herlighed. Sammenlign med 1 Pet. 4:14.

Efraim skulle være så "brudt", at de skulle være "ikke et folk" (Es. 7:8). Når de blev kastet ud blandt heathen, kunne de selvfølgelig ikke kendtes som løftets folk. Men de skulle kendes ved det, som er bedre end et navn; ved velsignelsen, der skulle strække sig til "de yderste grænser af de evige bjerge." På trods af alle de hindringer, der præsenteredes af enten hedensk eller paveligt Rom - den syv-højede by, der er blevet kaldt Evig - skulle velsignelsen "komme over hovedet på Josef, og over kronen af ham, der var adskilt fra sine brødre" (1 Mose 49:25, 26; 5 Mose 33:16).

SYVENDE. Drs. Grant og Buchanan, Sir G. Rose, Messrs. Samuel, Finn, Layard og andre har skrevet om den israelitiske oprindelse af forskellige dele af menneskeheden; derfor var " vores israelitiske oprindelse" ikke nødvendig for at redegøre for de tabte stammer af Israel.

SVAR. - Vi er ikke klar over, at nogen har forsøgt at finde den "mangfold af nationer", der er lovet at komme fra Efraim; undtagen dem, der er enige med mormonerne om de nordamerikanske indianere; men disse, langt fra at øge og fylde verdens ansigt med frugt (Esajas 27:6), er relativt få i antal, er hverken velsignede eller viser en evne til at give velsignelse til andre, og bliver hurtigt afløst af den race, vi identificerer med Efraim.[ABCOG: snarere Manasseh].

OTTE. "Der er ikke en eneste tekst, der peger på, at nogen af stammerne så meget blander sig med hedningerne, at de får en ny legitim nation."

SVAR. - Det er helt sikkert, at inden for femogtres år fra profetien i Es. 7:8 blev Efraim så " brudt, at han ikke skulle være et folk;" og der siges om ham i Hos. 7:8, "Efraim har blandet sig blandt folkene." Hvis Efraim snart skulle være brudt, så han ikke skulle være et folk, og samtidig skulle være BLANDET blandt folkene; så må selv Israels førstefødte naturligvis have været blandet blandt hedningerne; og mest sandsynligt var "sta mmerne af Israel hans ledsagere" også blandet på samme måde.

Men selvom Efraim skulle være blandet blandt hederne, og skulle være "så brudt, at han ikke er et folk," skulle han derfor også miste sin førstefødselsret?

Nej; længe efter disse ord blev talt, anerkendes positionen som førstefødt som værende forbeholdt Efraim (Jer. 31:9). I den fremtidige genoprettelse vil Herren kunne sige: "Jeg er en far for Israel, og Efraim er min førstefødte." På trods af, at han er "blandet" blandt hederne, er Efraim stadig arving til løfterne, og man kan med rimelighed forvente, at han vil bevise sig som den nation, som har fået "Riget," som ifølge vores Herres forudsigelse blev taget fra jøderne (Matt. 21:43). Hvilken nation kan dette være, hvis i kke Efraims, hvis navn netop betyder "jeg vil frembringe frugter", og som den velsignelse blev lovet (1 Mose 48:16-20).

Denne nation skal klart adskilles fra "jøderne," det folk, som Riget skulle tages fra. Hvilken stor fordel var jøderne blevet berøvet? Guds Orakler var blevet betroet dem (Rom. 3:1, 2). Tjenesten af Ordet - at bringe "frugterne af Riget" - skulle forsvinde fra de m; og den forvaltning af "Guds Orakler" - fordelingen af livets brød til hele menneskeheden - er blevet betroet det, vi kalder den anglosaksiske race: - til det folk, vi identificerer med Efraim.

I den fremtidige genoprettelse til landet skal dem, som Sion skal udsmykkes med som en brudekjole, være et forholdsvis nyt og uventet folk, hvis forbindelse med fædrene var blevet glemt (Esajas. 49:18-21). Folket, der var gået tabt som værende "IKKE MIT FOLK" - Lo-ammi - skal findes som "sønnene af den levende Gud" (Hos. 1:6-10; Es. 7:8).

Judah og Efraim er klart adskilt fra hinanden, både under den mosaiske forordning og siden Kristi komme. Herren havde ikke barmhjertighed over Israel, mens de var under [ABCOG: straffen for at bryde] loven; men han havde barmhjertighed over Judahs hus. Deres sager var forskellige efter jødernes forkastelse af Messias. "Riget" blev taget fra " forræderiske Judah," og Ordet blev sendt væk til nordlandet efter "tilbagefaldne Israel" (Jer. 3:11-17).

NIENDE - Selvom saksere kom ud af Assyrien, hvor Israel var tabt, er dette ikke bevis for, at saksere stammer fra Israel; ligesom det ikke ville bevise, at en familie er af negro-afsta mning, at vise at den kom fra Vestindien, hvortil negro-slaver var blevet deporteret.

SVAR. - Sandt, vores israelitiske oprindelse kan ikke bevises ud fra den simple kendsgerning, at vores saksiske forfædre kom fra det sted, hvor Israel var tabt. Men denne kendsgerning viser muligheden for, at vi stammer fra Israel. Det bliver endnu mere betydningsfuldt, når vi overvejer, at der fra Israel skulle komme et frø, der skulle sås over jorden; mens der om Ninive (Assyrien) siges (Nah. 1:14), "Herre har givet befaling angående dig, at dit navn ikke mere skal sås; jeg vil gøre din grav; for du er ussel." Derfor, når vi efter dette finder et folk, der kommer ud af Assyrien og bliver mest omfattende "sået" over jorden, udpeget til at fylde de øde steder med frugt, af hvem Gud har været glad for at danne den store del af sine mest trofaste vidner til jøde og hedning, og har givet dem mangfoldighed, usurpationsmagt og tjeneste af velsignelse, som han kun lovede at give til Efraim, kan vi vel antage, at de stammer fra de israelitter, der blev ført bort til Assyrien, som Herren skulle "så til sig selv i jorden," og som skulle "fylde verdens ansigt med frugt" (Esajas 27:6).

Når vi beskæftiger os med historiske fakta, må vi tage hensyn til de forsynsmæssige love, der er åbenbaret i Skrifterne. Således finder vi Gud sige til Israel (Jer. 30:11): "Selv om jeg gør en fuldstændig ende på alle nationer, hvorhen jeg har spredt dig, vil jeg dog ikke gøre en fuldstændig ende på dig; men jeg vil korrigere dig i målestok, og jeg vil ikke lade dig være helt ustraffet." Da Gud er sand, kan ingen nationer, blandt hvilke Israel er blevet kastet, helt erstatte dem; men tværtimod er det Israel, der selv skal erstatte andre.

Selv når "korrekt i mål" og afskåret med hensyn til navn og til udseende mistet blandt nationerne, skulle Israel fortsætte gennem alle forandringer (5 Mosebog 33:17; Jer. 33:20-26).

TIENDE. "RETURNEREDE DE TIEN STAMMER IKKE MED JØDERNE FRA BABYLON? TOlv BULLOCKER OG ANDRE DYR BLEV SÅ TILBUDT FOR HELE ISRAEL SOM EN SYND OFFER" (Ezra 8:35).

SVAR. - De følgende overvejelser fører til overbevisningen om, at Efraim, som var blevet ført til Assyrien, ikke vendte tilbage med jøderne fra Babylon.

1. Sammenlignet med få af selv jøderne vendte tilbage; og skrifterne nævner ikke andre blandt dem, bortset fra efterkommere af dem, der var blevet taget til fange i Babylon som tilhørende huset, selvom ikke alle tilhørte JUDAH-stammen.

2. På tidspunktet for den genoprettelse ville EFRIAIMS tilbagevenden fra Babylon have været uforenelig med Herrens formål vedrørende ham og hans ledsagere (Jer. 3.). De blev "sat til side" under Moses' lov, så de kunne blive Herrens folk i henhold til evangeliet (Esajas 54; Hos. 1:2). Da de var blevet tabt som "Israels børn", skulle de findes som "sønnene af den levende Gud" (Hos. 1:6, 7, 10).

3. Profeterne taler om genoprettelsen af ISRAEL som noget meget forskelligt fra jødernes tilbagevenden fra Babylon (Esajas 49; Jer. 30.).

4. I den lovede genoprettelse skal Judah vende tilbage med Israel, og Efraim anerkendes som den førstefødte (Jer. 3:18; 31:9), mens der fra Babylon tales om, at Judah og Benjamin udgør kroppens folk, der vender tilbage fra fangenskabet (Ezra 10:9). Efraim nævnes ikke én gang hverken som genopretter af sine brødre eller som selv at blive genoprettet.

5. Efter genoprettelsen fra Babylon havde fundet sted, profeterede Zakarias (kap. 10:6-12) om Efraims tilbagevenden som stadig fremtidig, efter de var blevet sået blandt folkene.

6. Hvad angår dyrene, der blev præsenteret som et syndoffer for hele Israel ved genoprettelsen fra Babylon, hvilken bevis har vi for, at antallet af ofre blev ændret ved adskillelsen af de to huse under Rehoboam, eller efter Israels fangenskab i Assyrien? Blev der ikke husket på andre folk i ofrene end dem i landet? Se for eksempel Spartans tilfælde (1 Macc. 12).

7. Selv efter at Efraim var gået tabt, tales der om ham som den førstefødte, til hvem løfterne givet til fædrene primært tilhørte (Jer. 31:9). Hvis Efraims tilfælde havde været en uopdaget ledsager til Judas: hvis han var blevet et underlagt folk sammen med jøderne, kunne han næppe være vokset til den lovede mangfoldighed af nationer, der er kendetegnet ved de privilegier, der blev givet til dem, som (gennem nåde) arver løfterne givet til Abraham, Isak og Jakob.

8. JØDERNE, som ved, at de aldrig kan vende tilbage til velsignelse, undtagen i forbindelse med Arvingen, gør ikke krav på at have været forenet med Efraim ved deres tilbagevenden fra Babylon.

9. Efter deres tilbagevenden forblev Samaria, hovedstaden i Efraim og Israels hus, i besiddelse af det blandede folk, der var sat der af Assyriens konge (2 Konger 17:26, 27). Og selv de mere nordlige dele af Israels land kom i jødernes besiddelse.

Alle omstændighederne i sagen er bevis på, at Israel, og især Efraim, ikke vendte tilbage med jøderne fra Babylon. GENOPRETTELSEN AF ISRAEL TIL LANDET HAR DERFOR ENDNU IKKE FUNDET STED. (Se også "Standard for Israel," Vol. 1.)

ELLEVTE. Hvilken fordel kan der være ved at vide om vores israelitiske oprindelse?

SVAR. - Hvis vi kan vise, at "fylden af hedningerne" eller "mangfold af nationer" som kommer fra Efraim er blevet bragt ind i den lovede velsignelse - det at bevare "Guds Orakler," og deres fordeling blandt alle nationer, - så er det tydeligt, at vi er meget tættere på den fulde etablering af Kristi Rige end de profetiske fortolkere har antaget, som har troet, at alle profetier vedrørende Israel uden for Landet, Antikrist's regering, og den

missionen for Elia er hidtil ikke blevet opfyldt; og derfor forbliver de at blive fremskyndet i et blot fragment af tid efter de helliges bortfangelse, og før vores Herres faktiske nedstigning til jorden. De har antaget, at Antikrist vil føre krig mod de hellige og dræbe dem efter at de hellige er blevet givet glorificerede legemer og blevet taget op til himlen. De har således igen været nødt til at se efter en anden slags hellige end dem, der normalt kaldes sådan.

Ved at anerkende vores synspunkt fjernes alle disse vanskeligheder. Det ses, at den Kristen Dispensation ikke blot er en parentes, men at Guds store værk af Forsyn er ét, og er i overensstemmelse med Hans profetiske ord: at "Han har husket sin pagten," og har været en Gud for Jakobs afkom "i deres generationer;" og at Han gennem alle generationer har været i gang med at opfylde sine løfter; således at Han sandelig kan sige til os som sit Israel: "Ja, jeg har elsket dig med en evig kærlighed; derfor har jeg draget dig med venlighed."

TOLVTE. Forsoningen af jøderne må gå forud for universel velsignelse til den heathenske verden (Rom. 11:12, 15-26).

SVAR. - Ordene i vers 12, "Hvor meget mere deres fylde?" kan ikke referere til jøderne, for "fylden" var ikke lovet at komme til dem. "Fylden" skulle komme fra Efraim (1 Mose 48:19; se margin).

Nu var Efraim, som denne "fylde" skulle komme fra, adskilt fra Judah, kastet ud og tilsyneladende tabt blandt hedningerne (Es. 7:8; Jer. 7:15). Vi må ikke forvente fra jøderne den velsignelse, som skulle komme gennem "fylden af hedningerne." "FULDEN" som velsignelsen skulle blive universelt givet til hedningerne, MÅ SØGES BLANDT HEDNINGERNE, ud blandt hvem Efraim blev kastet (Hos. 8:8).

"Hvad skal modtagelsen af dem være andet end liv fra de døde?" illustreres ved en reference til Ezek. 37., hvor opstandelsen af HELE ISRAEL beskrives, adskilt fra "Judah og Israels børn hans ledsagere": sammenlign vers. 11 og 16. HELE ISRAEL blev lagt i grave og gav sig selv op for tabt. Jøderne har aldrig sagt, ligesom Israel, "Vores håb er tabt, vi er skåret

off for our parts." Det er genoprettelsen af ISRAEL, som skal være "som liv fra de døde, og vil følge opdagelsen af den tabte søn Efraim."

"Grene" af Josef nævnes i vers 17. Kongen af Assyrien blev brugt som en "økse" eller "sav" til at fælde dem (Esajas. 10:15). Jøderne blev ikke så afskåret. De udstødte grene af Israel skulle opnå barmhjertighed gennem den barmhjertighed, der blev vist romerne (vers 31). Læren om retfærdiggørelse ved tro, som undervist i Brevet til romerne, var uden tvivl kraftigt medvirkende til at formidle barmhjertighed til Reformationskirkerne, som var af Israel. Da Romerkirken skar sig selv af ved at nægte at fortsætte i Herrens godhed og identificerede sig med en lære, der direkte underminerede sandheden, blev vi, "de naturlige grene", igen podet ind i vores eget "oliventræ".

Jøderne var ikke de eneste, hoved- eller mest talrige "grene" af træet. "Grene af Josef" tales der mest emphatisk om i 1 Mos. 49:22. Efraim, der skulle være den mest frugtbare gren, blev brudt, så den ikke skulle være et folk (Es. 7:8); og, som et særskilt folk, gik ta bt, ikke blandt jøderne, men blandt hedningerne (Jer. 7:5; Ezekiel. 11:16). Af Efraim skulle komme "fylden af hedningerne": sammenlign 1 Mose 48:19 med Rom. 11:25, 26.

"Riget" taget fra jøderne skulle gives til arvingen gennem adoption og nåde (Matt. 21:43). EFRIAM, hvis navn betyder "jeg vil frembringe frugter," blev beskrevet af vores Frelser som "en nation, der frembringer rigets frugter." De skulle "være podet ind i deres eget oliventræ igen;" for "at tage rod nedad, bære frugt opad, og fylde verdens ansigt med frugt." Ved denne frugtbarhed, og ikke ved deres forfædres rulle, skulle Efraim kendes. EFRIAM, som "fylden af hedningerne," der var blevet bragt ind, "så skal hele Israel frelses;" for han vil stræbe efter at gøre "alle Israels stammer til sine ledsagere" meddelere af alt det gode, som Gud har givet ham selv.

ISRAELS sag, mens den er ude af landet, og "fylder verdens ansigt med frugt," beskrives, Es. 28:6-8. I kontrast beskrives tilstanden i landet, vers. 10, 11; afskæringen af EFRIAM overvejes, 27:1-4; Herrens afsky for JUDAH, fra hvem bedre ting burde forventes, vers. 5-8; og hans venden fra dem til børnene, som var blevet skåret af fra deres naturlige næring - "børnene, der er fravænnet mælken, og trukket fra brysterne" vers. 9. Den samme barmhjertighed overfor "forældreløse" overvejes i slutningen af den mest bemærkelsesværdige

profeti vedrørende Efraim som adskilt fra Judah, Hos. 14:3. Efraim skulle skæres bort (13:12-16); men efter dette skulle han findes i frugtbarhed som værende forenet med Herre (14:4-8).

Den åndelige del af Judah hus har naturligvis fortsat i Kristen Kirke; og de blot naturlige dele har mere specifikt arvet navnet "Jøder." I begge tilfælde har vi en synlig forts ættelse af den jødiske del af Israel; så det kan næppe påstås om dem, at de blev "brudt af;" selvom det kan siges, og sandt, om "grenene af Josef," hvis synlige forbindelse med stammen af Israel var helt tabt, indtil de blev fundet i Kristus i de lande, hvor de er kommet (Ezek. 11:16). I Ham skulle de finde "frugten," som de skulle "fylde verdens ansigt" (Hos. 14:8).

TREDJE. HVAD MENES MED "FULDEN AF HEATHEN"? (Rom. 11:25).

SVAR. - Forbind denne udtryksform fra Paulus med den gamle profeti, som synes at blive henvist til her - velsignelsen af Josefs sønner af Jakob, da "delvis blindhed" var kommet over ham (1 Mose 48). I "mystik" eller ved tegn, såsom at krydse sine arme, forudsagde han, at EFRIAM skulle komme ind i nydelsen af alle velsignelserne fra førstefødslen, endda med præference for sin egen bror Manasseh, samt for alle de øvrige børn af Israel. Efter mønsteret af velsignelsen vist i de to sønner af Josef, forudsagde Jakob, at Israel skulle velsigne og sige: "Gud gøre dig som Efraim og som Manasseh." Efraim skulle komme ind i nydelsen af førstefødselsretten; "og således," eller på tilsvarende måde, "skal hele Israel blive frelst." På den bemærkelsesværdige lejlighed krydsede Jakob sine arme og lagde sin højre hånd på Efraims hoved og gav ham førstefødselsløfterne. Josef ville have rettet sin far, idet han antog, at han burde have foretrukket Manasseh; men Jakob nægtede og sagde: "Jeg ved det, min søn, jeg ved det: han skal også blive et folk, og han skal også blive stor: men sandelig skal hans yngre bror blive større end han, og hans afkom skal blive en mangfoldighed af nationer;" eller, som ordene kunne oversættes mere bogstaveligt, og som de her citeres af Paulus, "fylden af hedningerne." Det ord, der her er oversat, er mello (hebr.), og ikke hamon (hebr.) brugt i 1 Mose 17:4. Det ord, der er oversat ha-goim (hebr.), oversættes forskelligt i forskellige dele af Skriften; nogle gange "Heathen," men generelt "Nationer" eller "Heathen." Den " MANGFOLD AF NATIONER," der er lovet at komme fra Efraim, er uden tvivl "THE FULLNESS OF THE GENTILES," som Apostelen henviser til. Efraim, der er kommet ind i besiddelsen af førstefødselsretten, er sammen med hele Israel blevet delagtiggjort i velsignelsen.

Skal vi da ikke forstå ved denne sætning, at der fra Efraim skulle komme dem, der skulle udfylde et tomrum blandt alle nationer - et folk beregnet til at supplere nationerne i fremme af alt godt for sig selv og tilskynde dem til forberedelse til tilbagevenden af deres Konge: kort sagt, til at udfylde den plads, der var efterladt ledig for et folk til at udøve retten til førstefødslen med hensyn til alle nationer; ved at give dem Kongens instruktioner og, som "præster for Herren, ministre for vores Gud," lærere, missionærer og eksemplarer af forskellige slags, der leder dem, så vidt menneskelig agens kan gøre det, gennem overgangsperioden.

Er det ikke sådan, at disse løftets børn, der er spredt blandt alle folk, er designet til at vække hver del af menneskeheden til at nyde og producere alt, hvad der tilhører det; så alle kan føre til det generelle gode og Guds herlighed? Dette ville virkelig være en adfærd værdig til den Førstefødte: det naturlige resultat af således at gavne sine brødre ville være, "Og således skal hele Israel blive frelst."

Lad os overveje, hvilken forsyn Gud, i sin gode forsyn, har gjort for dette herlige resultat: de forskellige velsignelser, vi besidder - fysiske, mentale, åndelige, kunstneriske, mekaniske, kommercielle, politiske og litterære; vores bemærkelsesværdige position i forhold til andre racer over hele kloden; vores ansvar som herskere og missionærer; so m civile, maritime og militære tjenestemænd i forskellige kapaciteter; som handelsfolk, eller som mænd og kvinder, der indtager uafhængige positioner hjemme eller i udlandet. Som folk er vi blevet givet vidunderlig rigdom og fantastiske midler til at gøre godt. Lad os udfylde vores skæbne ved at være til velsignelse for alle nationer. Gud har været tro mod sit løfte. De ydre midler er blevet givet i vores hænder. Snart må Efraim virkelig besidde og udøve ånden fra den Førstefødte!

Det kunne også foreslås: "Skulle et antal nationer komme fra Efraim, såsom Heptarkiet, eller Syv saksiske kongeriger, som englænderne formodes at være hovedsageligt afstammet fra?" Peger disse ord på, hvad englænderne skulle blive, idet de dermed har spredt sig til alle "jordens ender" og blevet et mangfold af stater i Amerika, Australien, Indien og Sydafrika, samt at de stammer fra "et mangfold af nationer" i denne deres egen ø-hjem? Eller skal vi dermed forstå udfyldningen af De hedenske dispensationen? Skulle Efraim fuldende perioden, hvor Israel skulle gå tabt blandt de hedenske, og ved afslutningen af hvilken HELE ISRAEL skulle blive frelst, efter det eksempel der blev givet i Efraim; da ville de velsignelser, som englænderne besad, blive kommunikeret til mange nationer, og profetien ville blive opfyldt: "Og mange nationer skal blive knyttet til Herre på den dag, og være Mit Folk, og jeg vil bo midt i dig, og du skal vide, at Hærskarers Herre har sendt Mig til

"dig" (Zech. 2:11). romerne 11:25 henviser til den delvise blindhed, som skete for Jakob, da "mysteriet" om velsignelsen af Efraim og Manasseh fandt sted, som det er nedskrevet i 1 Mose 48:10. "Ved tro velsignede han begge Josefs sønner" gennem korset, idet han gav velsignelsen af den førstefødte til Efraim ved adoption gennem nåde; idet han erklærede, at af ham "fylden af hedningerne" skulle komme. Romerne skulle ikke være " kloge i deres egne øjne," i den tro at give dem overherredømmet Kristus blev prædiket i denne retning. Evangeliet blev sendt nordvestover gennem Rom for at velsigne børnene af løftet.

FJERDE. Lykkens glæde ved at finde vores nation som den udvalgte sæd, og arvinger af de særlige løfter, må gøre os mere omhyggelige med at undgå selvbedrag og selvros i spørgsmålet; for det ville være meget frygteligt at opdage, at vi fordrer det, som ikke er vores, og således blive retfærdigt ødelagt som usurpatorer ved vores Herres komme.

SVAR. - Sandheden om, at vi er i stedet for den Førstefødte, favoriseret over alle nationer, og givet tjenesten til at velsigne hele menneskeheden, er ikke blot en s pekulativ mening, men en klar kendsgerning. Der kan ikke være nogen "formodning" i at acceptere vores position og i at søge at leve op til pligterne i vores høje kald. Ellers anerkender vi ikke Guds barmhjertighed over for os og Hans trofasthed i at give det i henhold til det gamle løfte; og så er vi tilbøjelige til at bruge de midler, som vi antager er erhvervet ved vores egen visdom og styrke, og lader andre gøre i fremtiden, hvad vi burde gøre i nutiden.

De folk, der mest synligt er under forbandelsen i den Kristen Dispensation, taler vi om som " de gamle folk af Gud," og som særlige genstande for velsignelse; som om Guds forsyn havde adskilt sig fra Det Gamle Testamentes Åbenbaring; og som om vi var kommet til eksistens som en eftertanke fra Gud, helt adskilt fra Hans formål som åbenbaret for fædrene.

Men det er ikke sådan. Når vi ser ind i Den Inspirerede Beretning, finder vi, at den velsignelse, som er kommet over os, ikke blev lovet til de jødiske folk, men til Josefs sønner, som var fortabt blandt de Heathen, og som skulle findes blandt de Heathen "sønnene af den levende Gud." Vi bør manifestere vores oprindelse ved vores overensstemmelse med Guds Søn. Der kan ikke være nogen "formodning" i dette. Men der er stor fare ved at lade sandheden om Gud forblive uerkendt. Vi er Hans "Vidner," og det er ikke passende, at vi ud af en falsk ydmyghed skulle gå foran hverken Jøde eller Heathen, praktisk talt benægte at Gud har været tro mod sin pagts barmhjertighed lovet til de

Fædre.

Vantro er en synd, som let kan overmande os, og som vi særligt bør være på vagt overfor. Se på Israels tilfælde, og også på jødernes, vores indtagelse af en så falsk position i forhold til dem er uden tvivl en lige så stor stumbling-block for dem som for hedningerne.

Der kan ikke være noget godt i at fremføre en sådan universel falskhed overfor verden angående hele Guds procedure, som at sige at de folk, der har været og er de særlige genstande for Det Nye Testamente barmhjertighed, ikke er de folk, som Gud har udvalgt til at arve den barmhjertighed. Og det er uden tvivl en stor praktisk fejl at hævde, at vi skal se efter et andet folk til at udføre det arbejde, som Gud har kaldt os til, og som Han har udstyret os til.

Og vi bør aldrig glemme sandheden i den Store Profet, angående de domme, der er kommet over de folk, der kaldes "jøder," mens de forbliver adskilt fra deres troende brødre, som blev kaldt "Kristne" efter deres Herres navn (Apostlenes Gerninger 11:26). Deres eneste sikkerhed, ligesom vores, er at blive fundet i Kristus (5 Mosebog 18:15-19).

At stole på kødet, eller på hvad mennesket kan gøre for os, er formodning; men at stole på Jesus er frelse. Denne frelse, og kraften til at manifestere den for alle nationer, blev lovet til Efraim (1 Mose 48:14-16 Matt. 21:43), og ved denne besiddelse og manifestation af velsignelse skulle Efraims sæd "sønnene af den levende Gud" kendes.

Selv om vores afstamning fra Abraham og Isak var lige så klar som Esau eller Herodes, ville dette ikke give os nogen ret til velsignelsen. Det er i Kristus, at "alle Guds løfter er ja, og i Ham Amen;" og det er kun gennem tro, at vi kan opnå velsignelsen. "Hvis I er Kristus', så er I Abrahams efterkommere, arvinger ifølge løftet" (Gal. 3:29). Ingen anden krav har nogen værdi, men dette gælder for alle, der findes i tid, sted og omstændighed ifølge profetien; og som har modtaget velsignelse for sig selv, er beskæftiget med at sprede den til alle omkring dem, og er villige til med det, de har, at gøre deres del af det arbejde, der er tildelt Efraim - det at frembringe "frugterne af Riget." Uanset hvad deres oprindelse måtte være, skal de, der gør "kødets gerninger, ikke arve Guds Rige." Men lad os, som et folk, frembringe "de

frugter af ånden, kærlighed, glæde, fred, langmodighed, mildhed, godhed, tro, ydmyghed og mådehold," og tvivlsomt vil Gud anerkende os som værende af Hans Udvalgte Nation.

Vi bør aldrig glemme, at "det er accepteret i henhold til det, som et menneske har, ikke i henhold til det, som han ikke har." Men med hensyn til den faktiske besiddelse af privilegium har Gud ikke handlet sådan med nogen nation, som han har med indbyggerne i disse øer og deres afkom over hele jorden. Det er ikke overmod, men en positiv pligt at bestræbe sig på at realisere vores position og handle i overensste mmelse hermed under velsignelsen fra Abrahams, Isaks og Jakobs Gud, Gud og Fader for vores Herre Jesus Kristus.

FEMTE. Jeg tror, at Rom. 11:25, 26, "Delvis blindhed er sket for Israel, osv.," inkluderer hele den JØDISKE nation med undtagelse af resterne i henhold til nådens valg. Jeg tror også, at "blindheden" kun vedrører deres manglende anerkendelse af Herren, som ko m i ydmyghed som Kristus, hvilket derfor, efter min mening, helt underminerer din teori.

SVAR. - Når Apostelen skal tale om emnet, siger han: "Jeg vil ikke have, at I skal være uvidende om dette mysterium," derfor bør vi ikke være helt overraskede over, at der bliver lavet nogle fejl. Når man taler om enhver sag, især denne type, er det nødvendigt, at der er en klar forståelse af begreberne. "Et mysterium" forstås generelt som noget, der er dårligt afsløret, eller rettere noget, der gøres kendt gennem symbol - en stor sandhed, repræsenteret ved en handling, hvis hovedbetydning stammer fra at blive set i relation til det, det repræsenterer.

Nogle tager det for givet, at "delvis blindhed" betyder blindhed af en del eller en portion af Israels folk; men når den græske tekst sammenlignes - som med Rom. 15:15-24, 2 Kor. 1:14 osv. - vil det vise sig at betyde det, som ordene i vores oversættelse også udtrykker, "delvis blindhed" eller delvis blindhed for Israel som helhed. Vi bør heller i kke blive overraskede over påstanden om delvis blindhed hos den kristne del af jødisk Israel, som Herren valgte Apostle til de Tolv Stammer og Sendebud til nationerne generelt. Siger ikke Herren selv (Esajas 42:19-21), "Hvem er blind, men Min tjener? eller døv som Min sendebud, som jeg sendte? Hvem er blind som han, der er perfekt, og blind som Herrens tjener? Ser mange ting, men du observerer ikke; åbner ørerne, men han hører ikke. Herren er velbehagelig for sin retfærdigheds skyld?"

Sammenlign Esajas 43:8-14, og identificer de blinde folk, ikke med Herren, som nogle underligt har antaget, men med de folk, der er Hans vidner.

De dem, der er ansat til at erklære Guds retfærdighed i Kristus Jesus, i hvem Hans folk er fundet fuldkomne, var stadig i den situation, som apostelen beskriver (1 Kor. 13:12), " For nu ser vi gennem et glas dunkelt; nu kender jeg delvis," osv. Det er bestemt mere konsistent at antage, at Kirken er, og har været, i delvis blindhed, end at sige, at alle dem, der er stødt ind i hinanden, som i mørket, og som vi må antage i velvilje er sande KRISTNE, har været i fuld nydelse af lyset, og at "blindhed delvis" ikke er sket for dem.

Men "et mysterium" er én ting repræsenteret ved en anden. Således repræsenteres foreningen mellem Kristus og Hans Kirke ved ægteskabsforholdet; de syv kirker ved de syv gyldne lysestager, osv. Hvad refererer apostelen nu til som skygger "mysteriet", som han er ved at tale om? Det er til en velkendt profeti fra Det Gamle Testamente, der er knyttet til "mysteriet", når Han siger, "Blindhed delvis er sket for Israel, indtil fylden af hedningerne er kommet ind." Hvor i Det Gamle Testamente forekommer dette særlige udtryk, "fylden af hedningerne"?

Ord, der præcist svarer til det græske i denne passage, forekommer i det hebraiske i 1 Mose 48:19, hvor de oversættes (som bemærket andetsteds) "mangfold af nationer;" men ordet mello, oversat til "mangfold," betyder bogstaveligt "fylde" (se KJV-marginen), og svarer præcist til pleroma på græsk; og det hebraiske goyim er det samme ord, som jøderne bruger til at betegne andre end sig selv. Det oversættes ligegyldigt til "Nationer, Hedninger og Goyim" i andre dele af Det Gamle Testamente.

I denne passage forudsiger Jakob, eller "Israel," som han her kaldes, med hensyn til J osefs yngste søn Efraim, at han var den udvalgte af Gud til at arve Førstefødselsretten, og at Abrahams velsignelse skulle falde i sin fulde udstrækning over hans hoved, eller hovedet af hans efterkommere under navnet HEATHEN. Vi skal derfor ikke lede efter det folk, som mest udtrykkeligt skulle modtage velsignelsen, som bærer navnet "jøder," men navnet "heathen" - "EN MANGE ELLER FULDHED AF HEATHEN."

De omstændigheder, hvori disse ord blev talt, illustrerer henvisningen fra apostelen, " Blindhed delvist," eller delvis blindhed, som er en af de første ting, der bemærkes med hensyn til Israel i fortællingen om den mystiske transaktion givet i 1 Mose 48. I vers. 10 siges der, "Nu var Israels øjne svage af alder, så han ikke kunne se." At denne blindhed dog kun var delvis, er tydeligt fra vers. 8, hvor der siges, "Israel så Josefs sønner og sagde, Hvem er disse?" Israel vidste, at der var personer foran ham, men havde brug for at få at vide, hvem de var. Og "ved tro, velsignede han begge Josefs sønner," idet han krydsede sine arme "bevidst," og viste ved symbol eller i mysterium, hvordan velsignelsen af Abraham skulle komme over "HEATHEN" gennem tro, eller ved at vise Korset.

De velsignelsens ministre blev guddommeligt ledet, men vidste stadig kun delvist. Det var ikke blot ydre omstændigheder, der "hindrede" Paulus fra at dreje til højre eller venstre, da han først tog over til Europa i evangeliets tjeneste, men "ved Ånden." I delvis blindhed over for Guds hensigt i sagen blev han ført nordvest til Troas (Troja), og derfra over til Europa for at begynde i Filippi "det gode værk, som Gud skulle udføre indtil Jesu Kristi dag." (Fil. 1:6) Fremad i denne retning, så bemærkelsesværdigt angivet af Guds Ånd, har evangeliets tjeneste faktisk været, og i sandhed af alle andre velsignelser, indtil det er kommet over folk, som vi har identificeret som hovedet af "fylden af hedningerne" eller mangfold af nationer, der kommer fra Efraim, og som har bragt det ud til "jordens ender."

Hvis det var tilladt at sætte "blindhed af en del" i stedet for "blindhed delvist," kunne vi hævde, at da det kun siges, at blindhed tilhører en del af Israel, kan den store del af folket meget rimeligt forventes at være i lyset [af Jesus Kristus], og hverken som jøder eller som blot hedninger. Men da vi ved, at passagen betyder delvis blindhed snarere end blindhed af en del, nægter vi at udnytte denne indrømmelse til fordel for vores synspunkt om, at det tabte Israel må forventes at være i lyset, i kontrast til den nominelt jødiske del af Israel, som længe har lidt, som man antager, under dommelig blindheds forbandelse.

Vi bør aldrig glemme, at "Riget" skulle tages fra jøderne, og at det, ligeså sikkert som dette er sket, skulle gives til "en nation" udvalgt til "at bringe frugterne deraf" (Matt. 21:43). I dette er der åbenlyst en hentydning til Efraim, angående hvem der i profeti siges så meget om "frugtbarhed." Sandt nok har han ofte forsøgt at frembringe frugt af sig selv og til sig selv, men til slut skal han lytte til Herrens venlige antydning, "FRA MIG ER DIN FRUGT FUNDET."

Allerede, når de kun var kendt som "en mængde af hedninger," har de dækket verdens ansigt med bladene fra "livets træ." Lad os håbe, bede og arbejde også, så frugten må følge.

Ingen anden kendsgerning end den, at Jakob velsignede Josefs sønner, kan peges på som den, som Apostelen henviser til under navnet "mysterie."

Ingen anden profeti end den fra Jakob vedrørende Efraim indeholder så præcist de ord, som Apostelen citerer, som om de stammer fra en velkendt profeti.

Ingen anden folk end den anglosaksiske race - og vi har vist, at de ikke skal søges blandt jøderne, men blandt hedningerne - svarer så præcist til alle de betingelser, hvormed folket, der skulle modtage sådan barmhjertighed, beskrives.

Og når Efraim fuldt ud er kommet ind i velsignelsen, vil "HELE ISRAEL" - "alle Israels stammer hans ledsagere" uden tvivl blive samlet i velsignelsen med ham; "og således" eller på lignende måde, "skal hele Israel frelses;" eller som Jakob udtrykker det, "I dig skal Israel velsigne og sige, Gud gøre dig som Efraim og Manasseh." Hvis Efraim og Manasseh ikke har nogen kendt eksistens, hvor er så typerne af velsignelse?

Men hvis de findes i den mest fremtrædende position i begge hemisfærer; hvis de, enten blandt sig selv eller gennem deres missionsetablissementer, omfatter næsten alle de sande Guds folk på hele jorden; hvis Gud ved sin forsyn faktisk har gjort dem til forvaltere af sin velgørenhed til alle andre, hvad enten det er jøder eller heathen; så har vi noget, der svarer til "FØRSTE FØDSSELSRET", som ikke ifølge naturlig ret, men ifølge udvælgelse gennem nåde, skulle gives til Josefs sønner, og især til den yngste søn Efraim, født af Josef, da han var tabt for Israel.

SYTTENDE. " Den velsignelse, der gives til Efraim, henviser til åndelige velsignelser, der vil blive nydt, o

EFTER folket er blevet opdaget, til hvem velsignelsen tilhører."

SVAR. - Jakob velsigner Josefs sønner på alle måder. Han velsigner dem i navnet på si ne forfædre, Abraham og Isak, hvilket i det mindste antyder, at de som race skulle v ære højt favoriserede; i navnet på Guds forsyn, "den Gud, som har næret mig hele mit liv," og i navnet på Frelseren af Israel, "Englen, som frelste mig fra alt ondt." Ord som disse kan kun opfyldes i et folk, som Herren har fortsat med at tage sig af. Som bevis på, at de velsignelser, der blev udtalt over Josef og hans efterkommere, var af en j ordisk og tidsmæssig karakter, såvel som af en himmelsk og åndelig karakter, se hvad der forudsiges om dem i 1 Mos. 49:22-27; og 5 Mosebog 33:13-18.

At HELE ISRAEL, eller TIEN STAMMER, blev opslugt, ikke blandt jøderne, men blandt heatherne, vil jeg formode, blive indrømmet. At ISRAEL, som blev kastet ud blandt heatherne, ikke havde nogen fristelse til at bevare deres race stolthed, synes tydeligt fra hvad der siges nær tidspunktet for deres udsmidning: "Nu skal de være blandt heatherne som et fartøj, hvori der ikke er nogen fornøjelse" (Hos. 8:8). Som Israel blev de ikke godt modtaget af de andre nationer. Hvorfor provokere denne modvilje for navnets skyld, når de allerede havde opgivet de mere vigtige forskelle, som Gud havde givet for at adskille dem fra nationerne generelt?

Erkendte Herren dem ikke for at sige: "Vi er skilt fra vores dele"? (Ezek. 37:11). Men selvom de var "skilt fra" som Israel, skulle de derfor ikke ophøre med at være "en nation" for Herren (Jer. 31:35, 36). Var de ikke snarere bestemt til at vokse til "et mangfold af nationer og heathen"? Og det er som sådan, og ikke som jøder, at vi må se efter det folk, som fødselsretten blev lovet, og over hvem velsignelsen blev givet af de gamle tjenende tjenere for Gud i delvis blindhed. Uden kendskab til "denne hemmelighed," hvori underne ved Frelse og Forsyn blev vist, er mænd meget tilbøjelige til at være "kloge i deres egne indsigter."

ATTENDE. "Jeg finder også, at termen eller titlen "ISRAEL" ikke er begrænset til de Ti Stammer."

SVAR. - Forfatteren af "Vores Israelitiske Oprindelse" har aldrig hævdet, at termen "Israel" udelukkende tilhørte TIEN STAMMER. Tværtimod hævdede han, at selvom TIEN STAMMER aldrig efter hans viden blev kaldt "jøder," så er jøderne israelitter - på samme måde som en mand fra Kent er en Engelsk, selvom ikke alle englændere er mænd fra Kent.

aldeles ikke kaldt "jøder," så er jøderne israelitter - på samme måde som en mand fra Kent er en Engelsk, selvom ikke alle englændere er mænd fra Kent.

Forskellige forfattere har forskellige måder at skelne mellem de to huse. JEREMIAS kalder for eksempel det ene "forræderiske Judah" og det andet "frafaldne Israel" (kap. 3.); mens EZEKIEL næsten altid kalder jøderne "Israel" eller "Israels børn," og folket, so m sædvanligvis betegnes som Israel, kalder han "hele Israel" eller "hele hus af Israel."

I den sidstnævnte betegnelse inkluderer han ikke jøderne; se Ezek. 11:15, hvor "hele hus af Israel" helt adskilles fra jøderne, "indbyggerne i Jerusalem;" og i vers 16, at "hele hus af Israel," som var blevet kastet langt væk blandt hedningerne, lover Herren at bringe til sig selv, i de lande, hvortil de skulle komme. Jøderne havde glædet sig over udvisningen af deres brødre fra huset af HELE ISRAEL, idet de sagde: "Hold jer væk fra Herren; til os (jøderne) er dette land givet i eje." Men til det folk, som jøderne mente var kastet væk som urent, erklærer Herren sin hensigt om at nærme sig i deres udstødte tilstand. Ikke alene vil han tillade dem at nærme sig hans gårde, men endda komme ind i hans hus - ja, ind i sig selv, deres "Lille Helligdom."

I Ezek. 37 finder vi også den samme skelnen. Her beskrives opstandelsen af Israel, som profeten ikke genkender, mens han ligger i dalen med tørre knogler. Han skal have at vide, hvem de arkæologiske prøver er, selv efter at de er blevet gjort i stand til at stå på deres fødder ved ordet om profeti, "en overordentlig stor hær." Vers. 11: "Menneskesøn, DISSE KNOGLER ER HELE HUSE AF ISRAEL." Man kunne antage, at "hele huset af Israel" her inkluderer jøderne; men hvis vi ser på vers. 16, har vi grund til at se, at dette ikke er tilfældet. Her er "Judah og Israels børn, hans ledsagere" adskilt fra "Efraim og HELE HUSE AF ISRAEL, hans ledsagere," på et tidspunkt, der antages at være stadig fre mtidigt, når de to er ved at blive gjort til én på Israels bjerge. Forskellen mellem de to huse markeres således i deres at blive kastet ud og i deres at blive samlet.

Sagerne om de to var også forskellige under loven. Over Israel "havde han ikke barmhjertighed og tog dem fuldstændigt væk," men over Judah "havde han barmhjertighed" (Hos. 1:6). Når man betragter Det Nye Testamente, har Herre barmhjertighed over Israel (Hos. 2.). Han sender endda sit ord væk fra "forræderiske Judah" efter hende "til det nordlige land" (Jer. 3.). Herre havde lovet

at bringe det udstødte hus af Israel til sig selv, mens de var i fremmede lande; og her er det samme impliceret i det, der siges om dem på tidspunktet for deres genoprettelse. De er allerede blevet rejst op af Guds Ord og Ånd; de er allerede blevet gjort i stand til at kende Herre, de har allerede hans Ånd inden i sig, før de placeres i deres eget land, og får deres resterende blindhed fjernet, som impliceret i disse ord: "Så skal I vide, at jeg, Herre, har talt og udført, siger Herre."

NIENDE. "At ræsonnere ved hjælp af analogi er meget farligt og ville naturligt føre e n livlig fantasi på afveje; som at sige, at fordi apostlenes evangelisering gik nordvest, så var det sandsynligt, at Israel rejste nordvest."

SVAR. - Der ser ud til at være en fejl her. Hensigten var ikke at tage kun én kendsgerning og ræsonnere derudfra ved analogi; men ved en induktiv proces at tage besiddelse af alle de kendsgerninger, der har betydning for emnet, så som at vise, at Guds forsyns love eksisterer så reelt og er så ensartede som dem, hvorved Gud styrer den materielle verden. En af disse love er angivet i Jer. 3:12: "Gå og forkynd disse ord mod Nord, og sig, Vend tilbage, du frafaldne Israel, siger Herren."

Det er blevet vist, at de mennesker, der her henvises til, er "frafaldne Israel," adskilt fra " forræderiske Judah;" at Ordet skulle sendes væk fra sidstnævnte efter den førstnævnte, og at dets første udbredelse skulle være mod NORD; at ligesom Ordet således skulle sendes væk fra jøderne til Israel, der er kastet ud blandt heathen, så må vi følge den efterfølgende kurs af det Ord, se i hvilken retning mod nord det ender, og observere, hvorfra det resulterer i evangeliseringen af verden i alle retninger.

På det punkt, hvor linjerne, der løber mod nord, ender, og dem, der går ud til "jordens ender", begynder, er det ikke kun sandsynligt, men også sikkert, at vi vil finde Israel. Gud, som sendte sit Ord i en bestemt retning, efter et bestemt folk, kan ikke have taget fejl; og det er blevet vist, at han ikke har givet os nogen anledning til at tage fejl af kursen for sit Ord efter at være gået nordpå til Antiochia. Den resterende del af den store profetiske linje af Imperier, gennem hvilken Ordet skulle passere, lå mod nordvest. Her ved "fødderne" af Det Store Billede, ligesom "sølet" på gaderne, lå folket, der skulle samles til Sten og udgøre dens vækst, erstatte Det Store Billede og fylde hele jorden (Dan.

2.), de at være gjort, med alle Hans hellige, "fylden af Ham, der fylder alt i alle." (Ephes. 1:23).

Efter Israel, i hvem Han skulle blive herliggjort, sendte Han direkte Sit Ord gennem de nationer, der ødelagde Jerusalem; og når Ordet bliver gjort effektivt til det formål, det blev sendt til, "MANGE NATIONER skal tilslutte sig Herren på den dag, og skal være MIT FOLK" (Zech. 2:8, 11; Hos. 2:23). I denne retning kom således hver efterfølgende rejse af de sendte budbringere, der skulle bære Rigets Ord. Langs denne linje blev Epistlerne også sendt. I denne retning ses vores store Højpræst gå frem, som beskrevet i Åbenbaringen 1. Op fra ØST ses Englen med den levende Guds segl, sendt for at forsegle udvælgelsen fra alle Israels stammer (Åbenbaringen 7). Og i denne retning er der faktisk kommet de efterfølgende store indgreb fra Israels Gud for bekræftelsen af Hans s andhed, genoplivningen af Hans sag og spredningen af Hans lys gennem de mørke tider.

Her, i nordvest, har Guds Ord, som blev sendt efter "tilbagefaldne Israel", fundet et folk med hidtil usete midler til at handle i den forvaltning, der er udnævnt til Israel. Det vil næppe blive benægtet, at vi er blevet mere begunstiget end nogen anden nation; at mangfoldigheden, den undertrykkende magt og administrationen af den velsignelse, der blev lovet Abrahams efterkommere i Efraims linje, faktisk er blevet givet til vores folk, siden de tog Korset som deres fanebærer og handlede i nogen grad i overensstemmelse med denne bekendelse. Vi har intet at prale af. Det er alt sammen af nåde. Alligevel må vi erkende, at Gud har handlet med os, som Han lovede, at Han ville handle med Israel, og som Han ikke sagde, at Han ville handle med nogen anden nation.

Vi er præcist i den tilstand af privilegium, ansvar, delvis blindhed og fiasko gennem vores egne fejl, hvori Israel skulle befinde sig, når de i de sidste dage skulle begynde at overveje Guds Ord og Gerning med hensyn til sig selv. De bliver irettesat og kaldt til omvendelse og til en rigere nydelse af Hans nåde, "en meget kort tid før Libanon skal blive til et frugtbart land" (Esajas 29.). På det nævnte tidspunkt skulle de atter være blevet Hans folk, hvilket kun kan ske i Kristus; og derfor bliver de beskyttet i det land, hvori de tidligere blev kastet ud.

I den store genoprettelse skal Efraim især komme fra VEST; og i VEST findes vores folk hovedsageligt. Her er deres rette opholdssted, men de har også spredt sig til alle "jordens ender;" hvorfra de også er repræsenteret som kommanderende. Folket således

samlet er hverken hedninger, muslimer eller jøder, men kristne; et folk som har Herres navn pålagt dem, og som Han kan sige,

"Dette folk har jeg dannet for Mig selv;

De skal vise min pris" (Esajas. 43:5-9, 21).

Sandt, ordet "nordvestlig" forekommer ikke i Skriften, men heller ikke ordet "Treening", og dog ligger doktrinen om Treenigheden til grund for Skriftens undervisning[ABCOG: et uheldigt valg af parallel, i betragtning af de stærke skriftlige beviser, der modsiger " Treenighed" hypotesen.] Det er ikke nødvendigt, at ordet "nordvestlig" findes i Skriften, men kun at dette skal være det ord, der kortest udtrykker, hvad Skrifterne mere udførligt afslører. Uden tvivl peger Ordet mod nord og også mod vest; først mod nord til Antiochia [moderne Syrien], og derefter mod vest til Illyricum [moderne Jugoslavien]. Og det er kun ved at bevæge sig mod vest, at vi i nord støder på "en mangfoldighed af nationer" under de omstændigheder, der anerkendes i profeti som værende dem, hvor tabt Israel skulle findes.

Her i disse "øer langt væk," i deres egen rette hjem, finder vi dette folk, der bor alene, udover at de er uden tal blandt nationerne. De kom fra det sted, hvor Israel var gået tabt, og besidder rigelige beviser på at være det folk, der var gået tabt, som det naturlige Israel, der findes i Kristus "sønnene af den levende Gud." Et isoleret faktum er ikke blevet besat og bøjet i nogen bestemt retning; men det er blevet vist i "Vores Israelitiske Oprindelse," at et formål blev erklæret, og at hele Guds Forsyn har ført det ud i livet. Vi viser ENHED AF DECLARERET DESIGN I ALLE GUDS HANDLINGER VEDRØRENDE ISRAEL.

Der er fare ved at tillægge Guds Ord, hvad det ikke indeholder, men der kan næppe v ære nogen fare i at ræsonnere induktivt ud fra alle fakta i sagen; på samme måde som den, hvormed der siden Lord Bacons tid er gjort så enorme fremskridt i viden om de l ove, hvorefter regeringen af det materielle univers forløber. Biskop Butler siger i sin " Analogi," kap. 3: "Og ligesom det er erkendt, at hele skemaet af Skrift ikke er forstået endnu; så, hvis det nogensinde skal forstås, før genoprettelsen af alle ting (Apostlenes Gerninger 3:21),

og uden mirakuløse indgreb, må det ske på samme måde som naturlig viden opnås - gennem fortsættelse og fremskridt i læring og frihed; og ved at bestemte personer opmærksomt følger, sammenligner og forfølger antydninger, der er spredt her og der, og som overses og ignoreres af flertallet af verden. For dette er den måde, hvorpå alle forbedringer sker - ved eftertænksomme mænd, der sporer uklare hints, som det var, der er blevet givet os af naturen ved en tilfældighed, eller som synes at komme ind i vores sind ved tilfældigheder."

"Det er heller ikke på nogen måde utroligt, at en bog, som har været i menneskehedens besiddelse så længe, skulle indeholde mange sandheder, der endnu ikke er opdaget. For alle de samme fænomener og de samme efterforskningsfaciliteter, som har givet anledning til så store opdagelser inden for naturvidenskab i nutiden og i den seneste tidsalder, var i menneskehedens besiddelse flere tusinde år før. Og muligvis kunne det være meningen, at begivenheder, som de finder sted, åbner op for og fastslår betydningen af flere dele af Skrift."

TYVENDE. "Men er ikke vores kald himmelsk og overlegen i forhold til Israels?"

SVAR. - Det er en ren illusion at antage, at hvis du skulle blive fundet som israelitter, må du nødvendigvis være under den jødiske pagten, miste din himmelske kaldelse, have din del med Israel på det land, der er lovet deres fædre, og blive berøvet den himmelske arv. Ved du ikke, at du kun kan blive velsignet med trofaste Abraham og blandt de naturlige grene? Ser du frem til at have et højere eller lavere kald end Abraham, som var "arving til verden," og dog så frem til "den by, hvis Bygherre og Skaber er Gud," og som Gud har forberedt for sine trofaste gennem alle tider, som også skal have herredømmet over jorden? Ved du ikke, at den dobbelte del, førstefødselsretsvelsignelsen, blev lovet Josefs sønner; som skulle nyde den ved adoption gennem nåde og ikke ved lovens gerninger? Du har bestemt ikke nogen god autoritet til at adskille jord fra himmel, give den ene til det naturlige frø; og i stolthed over dit heathen-isme tilegne den anden til jer selv. Nej: "den, der overvinder, skal arve alle ting," uanset om han er jøde eller heathen, omskåret eller uomskåret, barbar, skyther, træl eller fri.

Kendskabet til "vores israelitiske oprindelse" ved at informere os om de store forpligtelser, som vi er bragt under af Gud, vores fædre, for at vie hele vores væsen, alt hvad vi er, og alt hvad Han så rigt har begavet os med til at sprede Hans

livgivende sandhed over hele jorden, er faktisk godt beregnet til at ydmyge os på grund af vores tidligere misbrug af Hans vidunderlige godhed og vores forsømmelse af meget vigtig pligt. Men det løfter os også op fra at krybe i støvet og styrker os meget til den tjeneste, vi er kaldet til; da det så overflødig overbeviser om sandheden og trofastheden af Gud og Hans almægtige magt i at gennemføre, hvad Han så klogt har planlagt fra begyndelsen. Det er meget at føle, at vi er det folk, der er blevet lovet til Abraham; og lovet at komme ikke fra et folk under Loven, men fra det udstødte hus af Israel, der for længe siden blev skilt fra Loven for at blive gift med sin "Ishi" (Hos. 2:16) i henhold til betingelserne i den evige pagt, hvormed troende nu er forenet med Kristus.

ENDETYVENDE. "Brevet til galaterne anerkender dem som ikke i nogen forstand israelitter; men tværtimod hviler hele argumentet på dette, at de, som hedoner af oprindelse, vendte tilbage til de svage og fattige elementer af jødedom [ABCOG: faktisk til deres hedenske svage og fattige elementer]. Paulus, der selv var jøde, kunne omskære Timotheus og være uden skyld; men han skriver til galaterne, at hvis de blev omskåret [ABCOG: hvis de skulle sætte deres lid til omskæring, så], Kristus ikke ville gavne dem noget. Nu var disse galater vores slægtninge, vores meget tyske fætre, som al historie bevidner. Se Rollin (red. 1826, vol. 2, s. 312). Luther anerkender den formodede slægtskab mellem tyskerne og galaterne i sin kommentar til brevet til galaterne. 'Nogle mener,' siger han i kap. 1:6, 'at tyskerne stammer fra galaterne. Hverken er denne spådom måske usand, for tyskerne er ikke ulig dem i natur,'" &c.

SVAR. - Forfatteren synes at gå ud fra antagelsen om, at vi påberåber os en overensstemmelse med den ceremonielle lov som den store privilegium, der kan udledes fra kendskabet til "Vores Israelitiske Oprindelse." Hvor han har fået en sådan idé, er det bestemt ikke at finde i den bog, der er kendt under det navn, og som det ville være godt for ham at læse, hvis han har til hensigt at sige mere om emnet. Desuden følger det ikke, fordi landet blev kaldt Galatia, og indbyggerne der blev kaldt "Galaterne," at de derfor var efterkommere af Gallerne. Mange lande - som for eksempel en stor del af De Forenede Stater - er opkaldt efter stammer, der ikke længere beboer disse lande. Peters brev anerkender dem i Galatia, som han henvender sig til, som værende " fremmede" deri; og dog ikke af huset Judah, men af det hus, som Herren ikke havde barmhjertighed imod - af det fortabte hus af Israel, men som nu, gennem nåde, var blevet gjort til "Guds folk" (1 Pet. 2:10). De havde sagt, da de blev kastet væk, "Vores håb er tabt; vi er skåret af for vores del," men de var nu blevet født igen til et levende håb gennem Evangeliet.

Historien angiver også, at den race, som vi identificerer Efraim med, var meget f orskellig fra den, der var Gallerne. Hør Prideaux, del ii., bog vi., "Det land, hvorfra disse Cymbrere kom, var Cymbrica Chersonesus, det samme, som nu indeholder Jylland, Slesvig og Holsten. Da de forlod dette land, tog Asae, som kom fra mellem Det Euxinske [Sorte] og Kaspiske Hav, besiddelse af det, og fra disse kom de Angli, som sammen med Saksere, efter at have fordrevet Briterne, besad den del af Storbritannien, som nu kaldes England."

Det skal huskes, at det var til grænserne af det Kaspiske Hav, at udstødt Israel var blevet ført af assyrerne. Angli (hebraisk Engli), som gav ophav til de engelske, for hvem " Erindringsbogen" eller Evangelierne blev skrevet, Mal. 4:2, er således ikke kun i historien adskilt fra gallerne, men endda fra cymrierne, som senere gjorde et angreb på Italien, svarende til det som gallerne havde gjort mod Grækenland og Lilleasien næsten 200 år før.

Nu, hvis gallerne var kommet fra havets yderste grænser og fra de samme lande som dem, hvorfra angli kom til Britannien, så ser det ud til, at cymrierne kom ind for at udfylde intervallet mellem gallerne, der forlod det yderste nord, og ankomsten af den anglosaksiske race; på samme måde som vi ser, at en stamme efter en anden af de nordamerikanske indianere er blevet presset vestpå af den naturlige spredning af de engelske over det amerikanske kontinent. Den stamme, der er tættest på de hvide, og som er mere præget af den europæiske civilisation, tager pladsen af den mindre civiliserede, som presses længere tilbage. Sådan var det i Europa. Sund fornuft kan vise absurditeten i at tælle de nordamerikanske indianere som en del af den samme familie af nationer som folkene i De Forenede Stater. Selvom de stammer fra de samme lande som dem, hvor de hvide nu har bosat sig, er de bestemt ikke af det samme folk. Således var angli af en anden race end gallerne, men de blev dog blandet med dem; og endnu mere med deres slægtninge, cymrierne. Men der er formodede beviser for, at både galaterne og cymrierne var tidligere deportationer af Israel; de første mest sandsynligt fra den hebraiske Ger "en fremmed" (l og r kan byttes om), og de sidstnævnte fra Kymri, eller "ifølge Omri;" dvs. Baal-tilbedere fra Samaria, byen Omri.

Resterne af andre nationer, der er blevet blandet med den jødiske race, har ikke fjernet

oprindelsen af det jødiske folk generelt. Heller ikke kan en delvis blanding med andre racer ødelægge den israelitiske oprindelse af det hus af Israel, som blev gjort ubeskåret, og som nu findes på de steder og under alle de omstændigheder, der er forudsagt, ved slutningen af de Syv Tider, hvor det skulle kastes ud blandt hedningene.

TOUGENDE. "Jeg afviser stærkt ideen om, at videnskab og meget menneskelig læring af nogen art er nødvendige for den rette forståelse og udlægning af Guds Ord; for hvorda n ville den store masse af Guds egne børn, blandt hvem (som Hans Ord fortæller os) ikke mange mægtige, ikke mange kloge fra denne verden findes, nogensinde være i stand til at forstå den større del af det Ord, som består af profeti?"

SVAR. - Skrifterne har mange skønheder, som dem der kender hebraisk og græsk bedre kan værdsætte end andre, der kun kender dem fra en oversættelse, hvor god den end måtte være. Der er mange henvisninger til old historie og østlige skikke, som personer der har rejst og er dybt læste i sådanne emner, bør være forberedte til at forstå bedre end de uvidende fattige, der kun ved noget om deres egen umiddelbare nabo. Der er mange referencer til metaller og ædelstene, træer, planter, uhyret, fugle og fisk, samt til karakteristika for forskellige nationer; der siges meget om bestemte bjerge, floder, have og lande; fine og nyttige kunstarter, byprodukter, landbrugsbeskæftigelser, krigsmetoder, regeringsformer og ofringsriter, som indebærer en enorm viden, som sjældent besiddes af én enkelt person. Det ville derfor være smiger at fortælle den uvidende mand, at han er lige så forberedt til at udlægge Dan. 11 som en anden, der har studeret historien om Syrien og Egypten, samt forholdet mellem disse lande og Palæstina på de tidspunkter, der henvises til i profetien.

Det er sandt, at manden, der ikke ved meget om tidligere tider, eller om fremmede l ande, kan vide noget om de fristelser og prøvelser, der er almindelige for menneskenaturen, og kan føle stærkt tilpasningen af skriftlig løfte og forskrift, og især af det herlige evangelium om Guds nåde til at imødekomme hans egen situation. Men selv her kan det være en ulempe for ham, at hans viden er så begrænset. Hans egen idiosynkrasi kan han være i fare for at tillægge menneskenaturen generelt. Det, der kun er resultatet af lokale omstændigheder, kan han regne for at være radikalt medfødt. Det kunne være vigtigt, at han fik en forståelse af de forskellige kræfter i menneskesindet, som alle besidder, og af deres forskellige kombinationer, for at se endnu mere i ntelligent den smukke tilpasning af Guds Ord til de moralske og intellektuelle behov hos menneskeheden; og at i den ny skabelse i Kristus Jesus er passende beskæftigelse

givet for hver særlig fakultet. Gud kan helliggøre al viden om Hans gerning i Skabelse og Forsyn til en bedre forståelse af Hans Ord. Viden om hvad Han har gjort i dannelsen af krop, sjæl og ånd skal ikke foragtes. Guds Ord gør fine skel, som en der ikke er bekendt med studiet af sindet let kan overse. Det er "skarpere end noget tveægget sværd, der gennemborer selv til adskillelse af sjæl og ånd, og af led og marv, og er en skelner af hjertets tanker og hensigter" (Heb. 4:12). Hvad end Gud har skabt eller gjort, og anerkendt i Skrift, er helt sikkert værdigt til vores opmærksomhed; men især det menneskesind, som skal komme i kontakt med det Ord.

Vores Frelser "resonerede" med lægerne, mens han endnu kun var et barn; Paulus k unne bruge både Naturvidenskab og græsk Litteratur i sin diskussion med dem, der mente at være vise, og hverken pøblen eller Areopagitterne var i stand til at nå op til den fulde omfattende karakter af hans diskussioner; men dette forhindrede ikke den ene eller den anden i at tale til fordel for dem, der enten havde brug for sådan undervisning eller var i stand til at få gavn deraf. Det ville ikke have været nogen lille fejltagelse vedrørende hans egen betydning for en hvilken som helst uvidende mand, uanset hvor fattig eller hvor rig, at have indvendt mod deres undervisning på grund af, at den ikke var tilpasset hans kapacitet. Ville det ikke snarere være en pligt for sådanne at bede om en kapacitet og samtidig arbejde for at opnå den?

Nu ved vi som en kendsgerning, at der er emner i Bibelen, som få, hvis nogen, forstår. Et barn kan forstå vejen til frelse. En, der ikke ved meget om historie, kan vide den store kendsgerning, at Jesus Kristus døde for vores forløsning. Men på hvor mange forskellige måder bliver denne sandhed undervist i Skriften, og meget er forbundet med det, som vi ved ikke alle er besiddet af hver enkelt af Guds børn! Faktisk påstår meget få at have udarbejdet en klar idé om nogen betydelig del af de profetiske Skrifter eller om Guds hensigt med at give en stor del af det, der er historisk. Men fordi sådan viden ikke opnås af kristne generelt, skal vi så sige, at det bør blive forsømt af dem, der har midlerne til at opnå den?

Hvis nogen skulle sige: "Jeg er kommet til kendskab til sandheden af en sådan del af Guds Ord, hvis sande betydning tidligere var ukendt, og derfor blev overset eller misbrugt. Nu finder jeg den fuld af lys, og kaster sit lys ikke kun på andre dele af Skrift, som tidligere var uklare, men også på Guds gerninger i Skabelse og Forsyn. Og at dette ikke er et falsk lys, lad dem, der kender Guds Gerninger og Ord mest omfattende, se på dem i dette lys, og se om det ikke er Guds egen opfattelse af emnet;" hvis nogen skulle

tale således, de som var bevidste om at være delvist blinde, og ikke tog sig retten til at pålægge Gud kanalen, gennem hvilken Han måtte være tilfreds med at formidle l ys til deres sind, ville selvfølgelig deltage og undersøge.

Vi inviterer alle til at gøre det med hensyn til "Vores Israelitiske Oprindelse" i henhold til deres kapacitet og magt. Hvis de ikke ved noget om etnologi eller old historie, så ved de måske noget om deres egen tid og folk. De kan for eksempel vide, om Gud har begunstiget vores nation i henhold til den klare betydning af løfterne givet vedrørende Abrahams efterkommere i Efraims linje. Hvis ikke, kan de undersøge Skrifterne, se umiddelbart omkring dem og se Guds Ord opfyldt i deres eget tilfælde. En anden kan være i stand til at se længere og tage højde for andre nationer; eller endnu længere, se f ør og efter og se forholdet mellem nutiden, fortiden og fremtiden.

Men andre bør ikke afvise Sandheden, fordi dens forgreninger er bredere, end "børn i forståelse" kan fatte. Lad dem hellere stræbe efter at overholde den apostoliske forskrift, " I FORSTÅELSE VÆR MÆND." Der er intet nødvendigt for viden, eller endda opdagelsen af " vores Israelitiske oprindelse", som en fattig mand ikke faktisk kan opnå. Viden er nu mere generelt udbredt og mere omfattende besiddet, end nogle er tilbøjelige til at tro; og hvis KRISTNE ikke udnytter denne omstændighed til at fremme en dybere og mere generel forståelse af Skrifterne blandt masserne, vil Satan vende det til deres ulempe, mens de unødvendigt kan placere stumblingblocks i vejen for de blinde. Vi bør ikke " stærkt afvise" videnskab og lærdom uden noget belæg fra Guds Ord; som, så vidt jeg ved, har vi ikke. Snarere opfordres vi til at "få visdom og få forståelse." Siges det ikke, " Herrens værker er store, SØGT UD af alle dem, der har fornøjelse deri?" "Han har vist sit folk kraften af sine værker, så han kan give dem hedningernes arv" (Salme 111:26). Og hvad angår lærdom, burde jeg stærkt overveje, at hvis en mand havde muligheden for at tilegne sig viden om græsk og hebraisk, og nægtede at forbedre denne Forsyns godhed, for at sige det mildt, er det ikke sandsynligt, at Gud ville belønne hans forsømmelighed ved at give ham evnen til korrekt og fuldt ud at udlægge sit Ord.

TREDIVE. "Hvis løfterne var sikre med hensyn til deres bestemte bogstavelige opfyldelse, ville beviset for vores israelitiske oprindelse, og for at vi er det folk, der er udnævnt til at bringe velsignelse til alle nationer, være stærkt; men betingetheden af løfterne er sådan, at vi ikke kan sige, om de er blevet eller vil blive opfyldt."

SVAR. - Vi kan ikke argumentere for, at Gud vil bryde et ubetinget løfte, ud fra det f aktum, at Han fortalte Israels børn, da Han var ved at bryde et betinget, som de ikke havde opfyldt; heller ikke ud fra det faktum, at Hans "brud på løftet" (4. Mose 14:34) blev gjort kendt for dem, skal vi argumentere for, at Han kan bryde sit løfte uden at gøre det klart for de berørte, om Han vil overholde sit ord eller ej. Hans sandhed bør tages for givet, og når "ved to uforanderlige ting, hvor det er umuligt for Gud at lyve," Han sværger, kan vi være sikre på, at Han vil få det til at ske, hvad Han har lovet, og bør i sandhed stole på Gud og handle på Hans ord som på en fuldbyrdet kendsgerning. Gud har givet sit ord og opfyldt det både ved dom og barmhjertighed gennem alle generationer for at få mænd til at udøve tro på sit løftes ord. Og skal al denne bekræftelse af Hans ord gøres ugyldig ved, at Han er trofast mod sit ord om advarsel mod mangel på tillid til sit løftes ord?

Det skal bemærkes, at da straffen for Israel i landet og som værende kastet ud blandt hedningene blev forudsagt, var der en reservation lovet om "pagten lavet med deres forfædre" (3 Mosebog 26:45). Dette skulle være sikkert for dem, selv når de blev kastet ud i andre lande. Alle de onde, som vi har været skyldige i, og de straffe, vi derfor ville måtte udholde, var forudkendte og forudsagt; og alligevel skulle den lovede barmhjertighed være sikker i sidste ende. Se de sidste ord fra både Jakob og Moses (1 Mosebog 49; 5. Mose 32, 33).

Guds løfter er ikke så betingede, at deres opfyldelse bliver usikker. Profeti skal ikke betragtes som en ren mulighed, men kan bestemt fremføres som bevis for det, der med størst sikkerhed kan forventes i de tilfælde, der tales om, i den tid, sted og de omstændigheder, der er forudsagt. Vi kan være sikre på, at hvis Gud, på grund af menneskets ulydighed, skulle tilbagekalde sit ord, ville han ikke efterlade det i tvivl om, hvorvidt han ville gøre, hvad han havde sagt.

Selvom den generation, der kom ud af Egypten, på grund af vantro ikke fik lov til at gå ind i landet, så kunne deres børn gøre det. Og selvom den fuldstændige opfyldelse af løfterne til Abraham har været i bero i mange generationer, kan det stadig ses, at Gud efter alt ikke har forkastet Israel, sådan at Han ikke for deres forfædres skyld har husket " pagten med deres forfædre."

Disse løfter blev ikke givet under Moses' lov, og kunne derfor ikke blive gjort ugyldige ved deres ulydighed imod den (Gal. 3:16-19). Efter at Israel havde syndet så meget, at de blev kastet ud af Herrens land og mistet blandt hederne, er der stadig en anerkendelse af den lovede barmhjertighed til dem (Jer. 30:11, m.m.). Da forløberen for Kristus blev født, var der en profetisk anerkendelse af de løfter, der blev givet til fædrene, og deres uanfægtelighed blev erklæret Lukas 1:68; og Han kom som "en tjener for omskæringen for Guds sandhed, for at BEKRÆFTE løfterne til fædrene" (Rom. 15:8).

Hvis fakta ikke præcist var forudsagt, ville der være mindre undskyldning for at tvivle på Guds sandfærdighed; men der er ingen, for vi har faktisk de midler og muligheder, der skal til for at opnå det, som blev lovet. Gud angiver sin vilje ved at give magten til at udføre den; og "det accepteres i henhold til det, som en mand har, og ikke i henhold til det, han ikke har."

Efraims tilfælde skulle være særligt: de særegenheder, der blev lovet Israel i Efrai ms linje, er alle blevet fundet i tilfældet med englænderne, som derfor uden tvivl er det folk, der er omtalt i løfterne.

Løfterne er bestemt vores, selvom vi måske fejler i trofast at gribe fat i dem, og dermed kommer vi til kort i forhold til den velsignelse, der var tiltænkt os. Gud er trofast, og hans løfte er sikkert. Lad os ikke have tillid til vores egen visdom, magt eller godhed, men til den Trofaste Løfter. [Betydning ABCOG: vi har fejlet og kommet til kort!]

FJERDEOGTYVENDE. Mener du ikke, at den nuværende forvaltning har nedbrudt den midterste skillevæg mellem Jøde og Heathen - "alle ét i Kristus:" - så uanset hvilket syn vi danner os af de spredte stammer, er deres privilegier alle for en Fremtidig Forvaltning?

SVAR. - "Der er hverken mand eller kvinde i Kristus Jesus;" begge kan være ligeså deltagere i Hans frelsende nåde. Alligevel eksisterer både mand og kvinde faktisk, og de har hver deres forskellige roller at spille i samfundet. Sådan er det med Israel blandt de Heathen. Vi har ikke nu at skelne mellem en og en anden del af menneskeslægten. Det er allerede gjort, og eksisterer i naturen. Skrift anerkender klart denne forskel, når den t aler om "den vilde olivengren,

i modsætning til naturen" der bliver podet ind i det gode oliventræ, og af "de naturlige grene" der er meget mere tilbøjelige til at blive podet igen "ind i deres eget oliventræ" (Zech. 4.; Rom. 11.). Hele verden er vidne til de relative positioner af de anglosaksiske og andre grene af menneskeheden. Da "den vilde oliven", eller romersk "gren" ved Trentkonsilet skar sig selv af fra "det gode oliventræ", ved at forbyde cirkulationen af Skrifterne, kom vores nation i fuld forbindelse med Guds Ord, og viste en sådan tilpasning til modtagelse og overførsel af Evangeliet, som helt adskilte dem fra andre racer.

Sandt, vi har ikke handlet i overensstemmelse med vores privilegier. Alligevel er de blevet fortsat til os fra generation til generation. Vores koncentrerede energi hjemme, brede udstrækning over hele jorden og den magt, der er givet os, ikke kun til at uddele en åben Bibel til alle andre nationer, men også til at gribe ind på vegne af de undertrykte dele af menneskeheden og til at ydmyge de mest hovmodige, blev alle lovet til Israel, da det blev kastet ud blandt hedningerne; og på trods af vores onde fortjenester er de blevet usædvanligt givet til os. Er vi forkerte i at tilskrive alt dette den frie valgte nåde fra Gud, der valgte os i vores fædre; ikke for at vi skulle være egoistisk privilegerede eller formodende selvsikre, men at vi, ligesom Josef i Egypten, da vi ikke var kendt som Israel, skulle opfylde profetierne ved at være privilegeret med tjenesten af velsignelse til mange? Gud har ikke behandlet nogen anden folk på denne måde. Snart må vi erkende, i Hans forsynsmæssige arbejde med hensyn til os, Hans tidlige hensigt, som erklæret af patriarkerne, åbnet af profeterne og bekræftet af Ham, der bestemt ikke kom for at ophæve de løfter, der blev givet af fædrene.

De privilegier, som er kommet til os, er bestemt ikke givet som en eftertanke fra Gud, men i henhold til Hans oprindelige formål og design: "Pagten, som Han befalede til tusinde generationer," og Herrens pagten med sit folk havde en særlig reference til, at de blev betroet, ligeså ufortjent som vores race er blevet, med opbevaringen og kommunikationen af de guddommelige orakler (Esajas 59:21).

Vi beder ikke om selvtilfredse privilegier, men om overvejelse af ufortjente barmhjertigheder og om en følelse af ansvar, der svarer til den forvaltning, vi faktisk er blevet betroet. Vi byder alle velkommen til at deltage i de samme velsignelser, som vi selv nyder. Selv i en fremtidig forvaltning skal de fra andre nationer, der tilfældigvis er blandt Israel i landet, og som overholder samme regel som Guds folk, deltage i de samme privilegier som Israel (Esajas 56:3, 6, 7; Ezekiel 47:22, 23).

Sagen står således: - Israel skulle straffes ved at blive frataget det, der blev anset for at adskille dem fra andre nationer. De blev forvist fra Herrens land og skilt fra den mosaiske pagt (Jer. 3.). Selve navnet "Israel" skulle tages fra dem (Esajas 63:16). De skulle gøres til Lo-ammi, dvs. ikke mit folk, eller "Heathen." (Hos. 1.)

Men denne ydre fremtoning af tingene ændrede ikke virkeligheden af deres afstamning fra Israel, ligesom et barn, der bliver gjort til et forladt barn og opdrages med et andet efternavn end faderens, ikke ville være en benægtelse af dets forældre, når det fra tilstrækkelig dokumentation ubestrideligt blev bevist. Da vi havde mistet navnet "Israel," skulle vi findes bærende navnet KRISTUS, kaldt "SØNNER AF DEN LEVENDE GUD" (Hos. 1:10; Esajas. 43:7). I Ham vil de forældreløse finde barmhjertighed (Hos. 14:3). Herfra skulle vores velsignelse springe (vers 5). "FRA MIG ER DIN FRUGT FUNDET" (vers 8).

TYVENDE-FEMTE. Forestiller du dig, at alle engelskere er af "israelitisk" oprindelse? Hvem er så hedningerne? Og hvis israelitterne er blandet blandt nationerne, hvad er så din opfattelse af deres slægtstavle?

SVAR. - Vi er ikke blot i stedet for, men stammer virkelig fra "gammel Israel." Alligevel er det ikke nødvendigt, at hver enkelt person i disse lande utvivlsomt skal stamme fra gammel Israel. De af hedningerne, der sluttede sig til Guds folk, blev gjort til ét folk med dem. Sådan var det, og sådan skal det være igen (Esajas. 56:6-8; Ezekiel 47:22, 23). Andre nationer kunne være tabt i Israel, men Israel skulle ikke gå tabt i andre nationer (Jer. 30:11). Den enkelte, der får lov til at glæde sig med Guds folks glæde og herlighed med Hans arv, afhænger ikke af hans naturlige afstamning fra fædrene, men af at blive husket med den gunst, Gud bærer over for sit folk og besøgt med sin frelse. Det er en vidunderlig bekræftelse af vores tro at se Guds trofasthed i at opfylde sin pagts barmhjertighed over for det folk, Han forudså, og som Han har haft omgang med fra de gamle dage, for at vi skulle være et folk, der viser Hans pris. Men grundlaget for vores tillid individuelt og kollektivt er alene Kristus. Alt andet grundlag for praleri er taget væk fra hverken jøder eller hedninger eller Guds Kirke. [emphasis ABCOG]

Jøderne, ved vi bestemt, var i meget høj grad blandet med Kanaaniter, Edomitter, og

folkene fra de lande, hvor de blev spredt både før og efter Kristi komme; og de blev og er regnet for jøder. Hvad er din opfattelse af den reneste jøde, hvis mor synes at have v æret en Kanaanæser; eller af Josefs efterkommere, hvis mor var datter af en egyptisk præst? De begyndte snart at blande sig med folkene i landet, så selv i vores Frelser's slægtsregister finder vi både Rahab, Kanaanæseren, og Ruth, Moabæseren! Desuden var en af dem, der blev mest beskæftiget med at forsyne Templet, søn af en mand fra Tyrus, hvis mor var af Naftalis døtre (1 Kongebog 7:13, 14); Nethinimerne, som var viet til tempeltjeneste, var Kanaaniter (Josva 10:22); og de andre indbyggere i Jerusalem ned til Davids tid var Jebusiter, eller i det mindste jebusiter, der boede "med børnene af Benjamin" (Dommer 1:21; 2 Sam. 5-24.).

Og det kan være godt at spørge, hvis hedningerne således var blandet blandt jøderne i hovedstaden, templet og den kongelige race, hvad mener du så om deres påståede genealogiske renhed? Vi ved ikke med sikkerhed, at blanding med hedningerne har været en vane for Israels hus, men hvis vi kan tage jøderne som et eksempel, vil vi se, at Efraim måske har "blandet sig meget blandt folket" uden at raceintegriteten er gået tabt.

SENESTE. Hvad er så betydningen af "Gud skal UDVIDE Jafet, og han skal bo i Sems telte"?

SVAR. - Det bør overvejes, at den populære fortolkning af dette afsnit afhænger af at give betydningen "mangfoldiggøre" til et hebraisk verbum, som aldrig ellers fortolkes sådan. Den sande betydning, "overbevise," findes i marginen: "Gud skal overbevise Jafet;" det vil sige, han skal invitere ham til at komme ind; han skal lokke ham til at forene sig med Sems familie: "og han skal bo i Sems telte." Sem er i spidsen for familien. Han er herre over teltene, som Jafet er blevet indbudt til at blive en beboer i - en slags indendørs tj ener - mens Kanaans er hans tjener, og bliver således "tjener for tjenere til sine brødre," idet han er tjener for Jafet, som er tjener for Sem.

Det vil sige, at de vigtigste mennesker, intellektuelt og moralsk, i Europa og vores bosættelser generelt over hele verden, er efterkommere af Sem, som tilhører "teltene" og ledelsen af anliggender generelt. Og sammen med dem er efterkommerne af Jafet, hvis

forfædre tidligere var kommet til disse lande, men ikke virkelig besad dem eller udviklede deres ressourcer, og faktisk har givet plads til den mere moderne race, som er Guds gamle folk bragt ind i den stilling, der blev udnævnt fra begyndelsen, om "at arve de hedninger," så de skulle tjene godt for hele familien, uddanne og frigøre selv de trampede børn af Ham.

Vi har alt for let taget for givet, at dette afsnit henviser til multiplikationen af den europæiske race som værende efterkommere af Jafet; og det er faktisk vidunderligt, hvordan folk er stoppet her og nægtet at gå videre til de mange og ubestridelige løfter om mangfoldighed til Abraham, Isak og Israels hus, og især til efterkommerne af Josef.

Selv i deres udstødte tilstand, som skytherne (sukkoth, 3. Mose 23:43; Zak. 14:16), boende i "telte" blandt hedningene, har Gud gjort dem til hovedet for hedningene og multipliceret dem som Han havde sagt (Esajas 54; Jer. 3:8).

TJUE-SYVENDE. Vi får at vide, at anglosakserne stammer fra sakaerne, og at disse l evede nær hvor "jøderne" må have vandret. Men hvis "jøderne" dannede en nation so m antydet, ville racen have stået i stærk kontrast til de nærliggende racer. Jeg er ikke klar over, at anglosakserne væsentligt adskilte sig i deres sociale eller religiøse vaner og skikke fra Scatina Gentium, nord for Asien og Europa.

SVAR. - Saksere menes faktisk at være efterkommere af Sakae; og da Israels hus - ikke " jøderne" - var begyndt at kalde sig selv ved navnet "Isak" (Amos 7:9, 16), kort før deres fjernelse af assyrerne til det samme område, som saksere, ifølge vores bedste historikere, menes at være kommet fra, og da løftet til Abraham var "I ISAK SKAL DIN AFKOMME KALDES" (1 Mosebog 21:12; Romerne 9:7), og da denne skæbne ikke er blevet opfyldt i noget andet folk, vurderer vi selvfølgelig, at de er, hvad de er navngivet og ser ud til at være; især da de nu findes på det sted og på det tidspunkt, hvor folket, der gik tabt som "Israels børn", skulle findes, "sønnene af den levende Gud" (Hos. 1:10).

At Sakai især var en energisk, entreprenant, praktisk, selvstyrende race og besad i høj grad en progressiv karakter, hvilket blev bevist af deres handlinger forud for

deres omfavnelse af kristendommen. Men selvfølgelig er det siden disse "udstødte grene" blev podet af det apostoliske ministerium "ind i deres eget oliventræ igen," at de virkelig er begyndt at bære frugten af al den kultur, de havde modtaget fra Abrahams dage og frem. Det var dog som ENGELSKE (eller Engli - Heb.- oversat "kalve fra stalden" i Mal. 4:2), at de skulle "gå ud og vokse op," og for dem blandt dem, der frygtede Herrens Navn, "ville Retfærdighedens Sol stige op med helbredelse i sine vinger." Siden den store vækkelse ved den vidunderlige udvidelse af missionsvirksomhed ved slutningen af sidste [18th] århundrede, har vores folk i mange lande virkelig været, hvad Israel skulle være i den sidste tid - "som dug fra Herren" (Mic. 5:7). Men vi har ikke kun været beskæftiget i barmhjertighedens tjeneste, vi har ofte optaget os i udførelsen af dom, og dette var også forudsagt om os (vers 8).

Vi må se nøje på Guds store formål med hensyn til Israel, som det er erklæret i Det Gamle Testamente løfter og profetier fra begyndelsen, og sammenligne disse med de store historiske fakta fra vores race, både fortid og nutid, og se om vi kan forklare dem bedre på nogen anden måde end ved at sige, at DEN FRUGT, DER VISER SIG, ER I OVERENSSTEMMELSE MED DET LØFTE, DER ER GIVET ANGÅENDE DET FRØ, DER BLEV SÅET.

OTTEOGTYVENDE. Vi har ikke det samme sprog som jøderne; vi taler ikke hebraisk.

SVAR. - Skal vi sige, at jøderne ikke var "jøder", fordi de talte kaldeisk [aramæisk] , da de var i Babylon, og tilsyneladende bragte det ind i det sydlige Tyskland, og efter deres genoprettelse talte syrisk? Skal vi sige, at normannerne ikke var nordmænd ligesom danskerne, fordi de før deres ankomst til dette land havde været et stykke tid i Frankrig, hvor de havde tilegnet sig det franske sprog, som de forsøgte at påtvinge englænderne?

Hverken er sproget kaldet fransk sproget fra frankerne, som de mennesker, der kaldes " fransk", stammer fra, eller i det mindste den del af dem, der er de lineære arvinger til dem, som landet bærer sit nuværende navn efter. Og alligevel indeholder alle de nordvestlige sprog meget hebraisk; som i syd ofte oversættes med deres kaldeiske ækvivalenter. Jøderne selv bruger normalt ikke rent hebraisk [ABCOG: indtil deres tilbagevenden til Palæstina]; men når de har et sprog af deres eget, er det en blanding af de sprog, som de folk, de har omgang med; selvom de altid har haft hebraisk i hænderne som en

Skriftligt sprog. Så vidt vi ved, havde anglosaksere ikke den fordel; men taget hensyn til omstændighederne, havde de en lige så stor andel af ord af hebraisk oprindelse i deres almindelige tale som jøderne har i deres. Der er 600 hebraiske rødder, og der er over 600 hebraiske ord i det Engelsk sprog; og det er en mærkelig kendsgerning, at vi stadig bevarer den meget karakteristiske, som adskilte efraimitterne allerede så tidligt som i dommernes dage (Kap. 12:5, 6.) Den hvæsende lyd af det Engelsk sprog er blevet bemærket af udlændinge: når jøderne siger Moshes, siger vi Moses; og når vi siger " Monies," siger jøderne "Monish." Således bærer vi endda i udtalen af vores sprog bevis på vores efraimitisk afstamning.

Det engelske sprog er så lig det hebraiske, at det lettere kan udtrykke indholdet af de hebraiske skrifter end noget andet; og hvad angår ord, vil enhver, der omhyggeligt har studeret og sammenlignet de to sprog, kunne sige, at en enorm del af især den vulgære [almindelige] del af vores sprog har en meget tæt forbindelse med det hebraiske i betydning og lyd, - selvfølgelig med forbehold for den efraimitiske udtale.

TREDIVE, "Der synes at være lavet en stor fejl i brugen af navnet Efraim," osv.

SVAR. - Den formodede misbrug af dette navn, Efraim, i senere profetier kan ikke påvirke stabiliteten af løftet om førstefødselsretten til Josefs sønner, ej heller forhindre deres realisering af Efraims børn, hvilket navn i det mindste kan antages at inkludere de bogstavelige efterkommere af Josefs yngste søn. Stor misforståelse og forvirring opstår ved at blande ikke kun tilfældene af jøder og hedninger, men også dem af Israel og Judah; og ved at anvende profetierne vedrørende Efraim til jøderne og de, der tilhører jøderne, til Efraim.

TREDELS. "Der er meget i vores historie, der er i modstrid med antagelsen om vores hebraiske oprindelse, eller i det mindste ikke til fordel for den; såsom mørket i vores hedenske historie før invasionen af Julius Cæsar, det faktum at saksere ikke var vores eneste ophavsmænd, men danskere, skotter, normannere osv. og hele de oprindelige briter. Desuden var saksere vilde hedninger, uden et spor af jødisk ritualisme omkring dem."

SVAR. - Ligesom nogle af de andre indvendinger er dette ikke særlig klart formuleret. Ankomsten af Julius Camar havde lidt eller intet at gøre med vores saksiske forfædre, som ikke ankom før århundreder efter hans invasion, da romerne havde trukket deres styrker tilbage fra Britannien. Det er ikke noget imod vores israelitiske oprindelse at sige, at vi er opstået fra juter, saksere, vinkler, danskere og normannere, eller fra Cymri eller waliserne; for "frøet" af Israel skulle være "i mange vande" (4. Mose 24:7.) Israel skulle ikke kun kastes langt væk blandt nationerne, men også spredes over hele landene (Ezek. 11:16); derfor kunne de meget vel komme fra forskellige hjørner og under forskellige navne til det sted, der var forberedt for dem, og hvor Herren skulle være for dem, hvad Han har været for os, "et lille helligdom" i de lande, de skulle komme til efter at være blevet ført til Assyrien.

Men der er ikke så stor en variation i vores forfædre, som man har antaget. Juterne, vinklerne, Saksere og danskere var brødre; og normannerne var Nordmænd, oprindeligt de samme som danskerne, som efter at have bosat sig i Frankrig kom derfra til Britannien med sproget og meget andet, der tilhørte det land, som fra dem er blevet kaldt Normandiet. Cymri eller waliserne siges også at være kommet fra nabolaget ved Sortehavet ad den samme rute, som saksere og gotere brugte på et senere tidspunkt for at komme ind i Vesteuropa.

TREOGTREDIVE. "Waliserne er bestemt et bemærkelsesværdigt folk, og Cymri [ABCOG: Cymry er vestlige Wales] var åbenlyst Baal-tilbedere."

SVAR. - Og du kunne have tilføjet, at på denne måde kan de identificeres med Israel, som også var kendt for lignende afgudsdyrkelse.

I ruinerne af Ninive er der blevet fundet en marmorplade, som bærer på dette punkt i diskussionen, og som er blevet oversat som følger: - "SARGON MARSJERDE MOD BYEN SAMARIA, OG MOD STAMMEN AF BETH KUMRI, HVORAF HAN TOG 27.280 FAMILIER TIL ASSYRIEN." Og i British Museum kan man se en sort basaltobelisk fem fod høj, på hvilken dette er blevet dechifreret: "Tributten af Yahua ab-il Khumry;" dvs. Jehu, søn af Omri: - "sølv, guld, kar, bægre, kander og andre ting, alt af guld, har jeg modtaget." Og en af de bagte lerhexagonale prismer fortæller også, at under Esarhaddons regeringstid var Kimmererne under ledelse af en TUISPA.

Nu blev israelitterne i Samaria ofte kaldt "Kumri," på grund af deres afgudsdyrkende præster kaldet "Chemarim." Kimbri, Cimbri, Cumry eller Cymri nævnes altid af Tacit us som en del af den store germanske race. Som "Skytherne" har de besat Danmark, e n lille del af Nordtyskland og Storbritannien, hvor de kambriske skytherne og Cymri kaldes "waliserne;" fra Goer (hebr.), "en fremmed," som derefter blev til "Goel," og så " Woel."

Herodot siger (Bog 4, s. xi.), at kimmerierne kom fra det område, der kaldes Kimmerion (landet for Khumri israelitterne).

Plinius siger, at saccasani gav deres land navnet Saccasena (Saxonia). Sunna betyder "sønn" (og også det hebraiske Shanah, en gentagelse). Nu var sakaerne de mest berømte af skytherne (vandrerstammer eller beboere i telte).

BEMÆRK. - Det hebraiske ord "Chemarim" optræder kun tre gange i Det Gamle Testamente: 2 Kongebog 23:5, hvor det oversættes til "afgudsdyrkende præster;" Hos. 10:5, hvor det blot er "præster;" og Zef. 1:4, hvor ordet gives uden oversættelse. I den tyske bibel bevares ordet "Camarim" i alle tre passager. Bogstavet m, i slutningen, er blot en del af den maskuline flertalsendelse, det reelle ord står som KMRY.

For yderligere information, se Layards "Ninive," Rawlinsons "Herodot," "Vestlige asiatiske inskriptioner," og "Parkhurst's hebraiske leksikon."

ANDEN. "Hvis de havde været jøder, måtte de have bragt deres ritualer med sig; men de bragte ikke ét."

SVAR. - Hvilke ritualer? De Ti Stammer var ikke "jøder" som vi nu forstår termen. De havde forladt Moses' lov efter Salomons død; og Gud gav dem deres valg, gav dem et skilsmissebrev og sendte dem væk; mens Han bevarede Juda under den gamle ægteskabspagt (Jer. 3; Hos. 1., osv.).

ISRAEL har aldrig tilhørt den synagoge tilbedelse, som blev vedtaget af jøderne efter deres tilbagevenden fra Babylon. De var blevet overgivet til at tilbede "himmelske værter, solen og månen, og nye guder," sådan som blev tilbedt af Kymri og saksere, hvis erindring vi bevarer i ugens dage. Men det er ikke korrekt at sige, at vores forfædre i deres korrupte form for religion var uden bevis for, at de stammede fra gammel Israel. Som nævnt i værket om "Vores Israelitiske Oprindelse," i deres steder, tider og måder at tilbede på, såvel som i deres regeringsformer, freds- og krigsarter, fysiske, moralske og intellektuelle konstitution, og i deres sprog, som er en samling af alle de sprog, der tales mellem dette og Egypten, langs de ruter, de er kommet ind i Vesten Europa; ved alt dette - men især som opfylder Israels skæbne, når de er ude af landet - kan vi kende disse folk som "De udstødte af Israel," til hvem Herren har vist den barmhjertighed, der er lovet vores forfædre; og, som i Abrahams tilfælde, simpelthen gennem tro.

For således skulle det være, "At løftet kunne være sikkert for alle frøet, ikke kun for det der er af Loven" (Rom. 4:16), under hvilken jøderne var, mens ISRAEL blev skilt og sendt væk (Jer. 3:11-17). Løfterne gjaldt ikke kun den jødiske del af Israel, men til "det også so m er af Abrahams tro, som er vores alles far." Israel skulle skæres bort, kastes væk og tilsyneladende mistes. Men folket, der nominelt var mistet som "Israels børn," skulle i sandhed findes som "sønnene af den levende Gud" (Hos. 1, 2).

Det er intet imod dette at hævde, at vores historie er mørk, og at før vores underkastelse under den retmæssige arving til Davids trone, var mange af vores forfædre vilde hedninger. Det er langt mere til skade for vores argument, at vi nu handler så lidt som " sønnene af den levende Gud," og er så svagt beskæftiget med at bringe velsignelse til nationerne. Alligevel er det sådan, at hvis Herren har et folk på jorden, så findes de blandt englænderne; og hvis der overhovedet er en tjeneste af velsignelse til nationerne, så er det gennem deres indflydelse. Snart må vi fuldt ud vågne op til pligterne i vores høje kald i Kristus Jesus, og som virkelig indse vores enhed i Ham i udgydelsen af Hans Ånd, som vi tidligere har opfyldt de andre forudsigelser angående Israel! Snart må Isr aels stammer forene sig i at kalde på Tilbagevenden af deres Konge! Det er passende, at vores forberedelse skal gå forud for Hans komme.

TREOGTYVENDE. "Vi er ikke jøder. Vi har ikke deres særlige manerer, s kikke eller fysiognomi."

SVAR. - ISRAEL har aldrig været jøder. Også jøderne har erhvervet deres religiøse særpræg, siden Efraim adskilte sig fra dem; og mere specifikt siden det babylonske fangenskab. Josef blev efter kun få års adskillelse taget for "en mand fra landet" af sin egen bror. Og hvis Judah ikke kendte Josef, er det langt mindre at forvente, at jøderne skulle genkende os efter at familierne har været adskilt i tusinder af år. Og alligevel bærer mange af os de særprægede træk fra den abrahamiske race, endda mere fremtrædende end jøderne - skønhed, aktivitet, integritet, opfindsomhed og fremskridt. Vore politiske arrangementer og sociale manerer bærer også præg af Moses' institutioner; mens vores tab af omskæring og tilsyneladende ændring af sprog kan forklares ved det analoge tilfælde med jøderne (Nehemias 13:24). - "Vagter af Efraim," 1:202, 381, osv.

Da ødelæggelsen af Jerusalem fandt sted ved romerne, havde Israel været 800 år skilt fra den gamle pagt, hvor omskæring blev betragtet som det ydre tegn. Sammenlign Jer. 3:8 med 1 Kongebog 18., Hos. 1. Hvorfor skulle de så forventes at bevare den i deres længere vandringer i den Nordlige Ørken, når de i hele deres ophold i Sinajs ørken, under ledelse af Moses, lod den helt uobserveret? (Jos. 5:7.) Så forventede de snart at træde ind i Løftets Land; men nu var de blevet givet et "skilsmissebrev" og sendt væk, berøvet selv navnet og andre ydre tegn på at være Herrens folk. Desuden, var det ikke klart forudsagt, at ISRAEL, adskilt fra Judah, skulle "helt tages bort," og at de skulle gøres "Ikke Hans Folk"? (Hos. 2, 3, osv.)

TREOGTYVENDE. Jeg kan i ingen henseender se nogen træk, der ligner jødernes særpræg; men derimod mange, der er fælles for de hedenske racer i Europa og Asien.

SVAR. - For at gøre retfærdighed mod vores argument bør vi ikke se efter de særpræg, der kendetegner folket kaldet "jøder;" men efter de karakteristika, som Gud, vores f ædre, erklærede, det var Hans hensigt at præge på det folk, Han havde til hensigt at bruge til at formidle sin sandhed og manifestere sin godhed til alle nationer. Lad englænderne især bedømmes i dette lys - ikke, i sandhed, efter reglen for absolut perfektion, men i forhold til andre, hvad angår fysiske, moralske og intellektuelle kvaliteter, og hvad der end måtte være nødvendigt for en race, der er designet til universelt forvalterskab. Der er en livlig kraft i anglosakserne, som selvfølgelig bedst udvikles under indflydelse af protestantisme; men det blev manifesteret på sin egen måde, før de var nominelt bekendt med kristendommen; og da de blev omvendt af romerske missionærer, blev de de mest aktive og succesfulde, der tilhørte den kirke. Andre racer havde høj civilisation og modtog evangeliet rent fra apostlenes undervisning; men hvis de ikke har

retrograderet, har de i mange århundreder gjort relativt lidt fremskridt; mens anglosakserne modtog det, da det blev overlejret med overtro, og således har de haft privilegiet at bringe det frem i sandhed til velsignelse for alle nationer. De er delvist blandet med de romaniserede dele af den europæiske befolkning; men hvor dette er mindst, er integritet af karakter og praktisk godhed de mest iøjnefaldende; og sådan so m vi ikke finder det selv blandt andre kristne nationer, hvad enten de er civiliserede eller barbariske, før deres omvendelse.

Forfatteren af "Vores Israelitiske Oprindelse" var ikke alene om at anerkende i sraelitiske skikke i dem fra Storbritannien. En af de mest intelligente forfattere om I srael siger: "Landet blev holdt, ligesom det i vores eget land, i tiden for vores Davids og Williams, ved militærbesiddelse eller tjeneste. Hver israelit af alder var ifølge sin feudalisme pligtig til at blive kaldt ud for at bære våben til forsvar for sit land. Hver stamme havde sin egen 'ældre', som administrerede lovene og ledede styrkerne i kamp. Hans underordnede officerer var familiens ledere, som emirer og sheikhs blandt den arabiske befolkning i nutiden." "Hundred Days in the East," af den afdøde Rev. A. P. Black.

TREOGTYVENDE. "Anglosaxerne havde en pluralitet af guder; og jeg er under indtryk af, at menneskeofringer ikke sjældent blev ofret til deres guder."

SVAR. - Det er sandt, at israelitterne ikke burde være blevet afgudsdyrkere; men der ville ikke da have været behov for deres eksil. En af hovedårsagerne til, at Moses lærte Israels børn ordene i sin bemærkelsesværdige sang, er således angivet (5 Mose 31:29) "For jeg ved, at efter min død vil I fuldstændig korrumpere jer selv og vende jer bort fra den vej, som jeg har befalet jer, og ondt vil komme over jer i de sidste dage; fordi I vil gøre ondt i Herrens påsyn for at vække Ham til vrede gennem jeres hænders gerninger." Han forudsagde også, at i "de sidste dage" ville det blive sagt om dem (kap. 32:16, 17),-

"De provokerede Ham til jalousi med fremmede guder,

Med afskyeligheder provokerede de Ham til vrede.

De ofrede til dæmoner, ikke til Gud

Til guder, som de ikke kendte,

Til nye guder, der kom frem nyligt,

Som jeres fædre ikke frygtede."

Det siges, at Druiderne ofrede menneskelige ofre; men denne orden af mænd tilhørte ikke anglosakserne. Nogle mennesker er lige så tilbøjelige til at forveksle de gamle briter med anglosakserne, som de er til at kalde huset af HELE ISRAEL "jøder." Kun forvirring af idé kan forventes fra en sådan forveksling af termer. Men selv hvis anglosakserne var skyldige i at ofre deres børn, bør dem, der forventer at finde Efraim ved jødiske mærker, ikke have indvendinger, idet "jøderne" var vant til at kaste deres børn til Moloch, selv i nærheden af deres nationale Tempel i Jerusalem, hvor Josias også måtte nedlægge "de afgudsdyrkende præster" for Baal.

TREDESEKS. "Men vi er ikke blevet behandlet i Dom, i henhold til truslerne mod Israel"

SVAR. - Vore forfædre blev behandlet således, at, ligesom Israel under [straffen af] Loven, blev de "ødelagt" (Hos. 13:9). Så faldt de tilbage i "de Evige Arme," for at blive behandlet i henhold til de frie løfter givet til Fædrene, og som Paulus identificerer med Evangeliet (Rom. 15:8). Tiden for Israels forladelse af Herren skulle være "for et lille øjeblik" (Esajas 54:7). Hun skulle blive fulgt ind i ørkenen, og der tale "trøstende" til af Herren (Hos. 2:14). Når Guds arbejde i Forsyn betragtes i lyset af Hans Ord, vil det vise sig, at Han har været Guds for alle Israels familier i deres generationer (Jer. 30:24; 31:1). Og på tidspunktet for Israels genoprettelse skal Efraim, Herrens "Førstefødte," opdages BLAND HEATHEN som " et frø Herren har velsignet" (Esajas 61:9), idet han har været korrigeret i målestok, og ikke helt efterladt uden straf (Jer. 30:11). Gud indgik pagten med Abraham om at være Gud for hans efterkommere "i deres generationer" (1 Mosebog 17:7;

28:13-15). Det Nye Forbund, eller Testament, blev lovet til de samme mennesker, som den tidligere pagten blev indgået med (Jer. 31.); og endelig viser Bruden, der bebor den Himmelske By, sig at være mere specielt fra de tolv stammer i Israel (Åb. 21:12).

FØR DERES GENOPRETTELSE anerkendes Israel som besiddende stor politisk magt og rigelige midler til både temporale og åndelige velsignelser (Es. 58.). De løfter, der blev givet til fædrene, deres udfoldelse af profeterne og indikationerne i Det Nye Testamente kræver alle, at Israel skal findes SOM ET FOLK KALDT MED HERRENS NAVN - et kristent folk, - OG BLANDT DE STORE MENNESKER PÅ JORDEN (Es. 41:9).

TREOGTYVENDE. - "Det hebraiske folk skal bestemt bo alene og må ikke tælles med andre nationer. Der skal opretholdes en klar skelnen; ikke en vag, usikker eller tilf ældig adskillelse. Jøden skal være en jøde, uden tvivl eller spørgsmål."

SVAR. - Det hebraiske verbum Ghah-shev (4 Mos. 23:9) findes kun i denne sammenhæng i refleksiv form, og passagen bør læses "Og skal ikke regne sig selv blandt nationerne." Så længe Israel blev tilladt at fortsætte i Løftets Land, glædede de sig over deres adskillelse fra andre nationer. Det var ikke deres egen vilje, at denne særpræg skulle ophøre med at eksistere. Det var Guds handling, som følge af deres ulydighed. Alligevel kan det siges, at profetien om Bileam, som her henvises til, vedrører antallet af det hebraiske folk s narere end raceskellene (vers. 10.) "Hvem kan tælle støvet af Jakob og antallet af den fjerde del af Israel?" Hvis Israel skulle være helt distinkt, som nogle har antaget jøderne er, kunne de naturligvis tælles.

Ordene gælder ikke så meget for jøderne, som i næsten hele den kristne dispensation har været uden et land for sig selv, som for ISRAEL; som, udover at bo her i de britiske øer i "et sted for sig selv," er uendeligt spredt blandt jordens nationer. VI kan ikke t ælles. "Støvet af Jakob" kan ikke tælles.

Det er ikke korrekt at sige, at der ikke er sket nogen faktisk blanding med andre nationer med hensyn til jøderne. Fakta modsiger en sådan teori. De er et meget blandet folk. De blandede sig med folkene i landet, så snart de trådte ind i det. Endda Salmon, prins af Judah, giftede sig

med Rahab, en Kanaanæser. I samme linje finder vi Ruth, Moabæseren. Men en sådan faktisk blanding af racer underminerede ikke vores Frelsers slægtsregister. Han var den lovede "Abrahams sæd."

I Makkabæernes tid underlagde jøderne Edomitterne og tvang dem til at blive jøder (Josephus, B. XIII., c. ix. §. i.; Prideaux Conn. Vol. iii., 413,) så da vores Frelser blev født, var jødernes konge [Herodes] en Edomite. Herodes blandede sit blod med det fra den højeste præstefamilie i nationen, som af nogle er blevet antaget at være helt adskilt fra andre nationer. Hvis de skulle være adskilt fra noget bestemt folk, burde det bestemt være fra det, som Herre sagde, at Han ville have "harme for evigt" (Mal. 1:4.) Alligevel blev disse Edomitter smeltet sammen med det jødiske folk.... [ABCOG: Wilsons spekulation om Edom udeladt].

Ikke kun er andre folk blevet blandet med jøderne. Kimen til de første kirker var jødisk og efterlod deres efterkommere ikke blandt folket kendt som jøder, men blandt de kristne, der er blevet betragtet som hedninger. Er ikke "alle Guds løfter ja og amen i Kristus Jesus?" Eller er disse løfter vedrørende Israels herlige fremtid kun sikre for de efterkommere af jøderne, der afviste Kristus - den velsignede, gennem hvem alene velsignelsen kan komme?

OTTEOGTYVENDE. "At ingen faktisk blanding af racer er tilstrækkelig til at udgøre et krav på jødiske privilegier, er tydeligt fra sagen om samaritanerne, som som en blandingsrace blev klassificeret af vores Herre sammen med hedningerne, og ikke skulle besøges af Hans disciple. Israel skulle være et særligt folk, og vil være det til tidens ende."

SVAR. - Det er allerede blevet vist, at der endda i vores Frelsers slægtstræ fandt en faktisk blanding af racer sted. Det kan diskuteres, om det blot var "mongrel" afstamning, der forhindrede samaritanerne i at blive betragtet med velvilje af jøderne, som modtog proselytter fra blandt hedningerne og endda tvang mange til at blive jøder. Det faktum, at de havde en tvivlsom afstamning, eller endda en ubestridelig hedensk afstamning, ville ikke have holdt samaritanerne adskilt fra jøderne. Det var fordi de sagde: "Vore fædre tilbad på dette bjerg" (Gerizim), mens jøderne hævdede, at "Jerusalem er stedet, hvor mennesker bør tilbede;" det var fordi de havde et andet centrum for enhed og handlede i ulydighed mod befalingerne om, at Israel skulle have et altar; det var fordi de ikke overholdt loven, og ikke på grund af at de var en mongrel race, at de var i separation fra jøderne.

Havde samaritanerne overholdt det jødiske system, kunne de lige så godt være blevet smeltet sammen med den jødiske nation som edomitterne, eller den del af kanaaniterne som gibeonitterne, der blev bragt næsten så tæt på Gud i tempeltilbedelsen som levitterne. Jebusiterne ser også ud til at have forblevet i Jerusalem og være blevet opbygget i jødernes hovedstad. På tærskelaget af Araunah jebusiten standsede den hævnende engel sin hånd, da Israels folk blev hugget ned af pest. Dette blev senere stedet for templet - enhedscentrum for hele Israel.

Der er en fejl angående påstanden om jødiske privilegier, der gøres på vegne af de engelske. Vi viser kun, at de velsignelser, vi har nydt godt af, ikke er kommet ved et tilfælde, men er i overensstemmelse med Guds bestemmelse, som angivet i mysteriet o m Jakobs velsignelse af Josefs sønner. Vi hævder kun at bruge de velsignelser, som Gud lovede et folk, der er adskilt fra "jøderne", og som faktisk er kommet til os, ikke ved ret af naturlig afstamning, men ved adoption og nåde. Gud har på mirakuløs vis givet os velsignelserne fra den førstefødte, til os der har øjne men ikke ser, og ører men ikke hører; som har været beskæftiget med at åbne ørerne for andre til Guds store ting, men ikke har hørt, hvad Han har sagt om vores eget særlige tilfælde - det mest bemærkelsesværdige i Guds Forsyn, både hvad angår Hans sag og menneskehedens skæbner.

I fremtiden skal Israel ikke være ublandet mere end i fortiden. Udlændingen skal ikke sige: "Herren har fuldstændig adskilt mig fra Sit Folk" (Esajas 56:3, 6-9; Ezekiel 47:22, 23). Han skal modtages i Guds hus og have arv ligeligt med Israel.

DEN TREDELT. I hvilken forstand kan "hyrden, Israels sten," være fra Josef, som angivet i parentes i Jakobs profeti, 1 Mos. 49:24? Er ikke Kristus den gode hyrde for Israel (Ezekiel. 34:11; Johannes 10:11, 12); "den prøvede sten" (Esajas. 28:16; Matt. 21:44)?

SVAR. - I alle tilfælde af omstridt fortolkning af Skrift bør vi bestræbe os på at fastslå den primære betydning af de hebraiske eller græske ord, der anvendes; og når vi gør det her, finder vi, at hele kontroversen er opstået ud fra den formodede guddommelige inspiration af de kunstige vokalpunkter, der blev indført af de jødiske kommentatorer, kaldet MASORETERNE, som strakte sig fra omkring 200 e.Kr. til 950, og som er en kontinuerlig kommentar til betydningen af Loven og profeterne, og

hvis ene store mål synes at have været at modarbejde Det Nye Testamente (som i dette tilfælde) og at hindre den kristne omvendelse af jøderne ved falsk fortolkning af flere dele af Det Gamle Testamente, som henvises til eller oversættes i Det Nye.

De største af de uinspirerede lærere har altid appelleret til den almindelige fornuft eller menneskelige evner til sammenligning og vurdering hos deres tilhørere. Men i en sag som denne, hvor så meget afhænger af en kompetent viden om et ukendt sprog, kræver en uddannet samvittighed også at være i aktivt arbejde for omhyggeligt at fastslå betydningen gennem personlig lærdom eller ved en sand forståelse af styrken af kompetent vidnesbyrd. Selvtilfreds, ledig ligegyldighed tilfredsstilles let.

Hvad er så den sande betydning af disse tre bogstaver, M-SH-M, oversat "derfra" i 1 Mos. 49:24?

M, som her oversættes "fra," i den umiddelbart forudgående sætning oversættes "ved," og kunne lige så godt eller bedre have været i dette tilfælde; og SH-M, Sem, "navn," som en person, som enten ud af ligegyldighed eller af den tidligere nævnte grund, her er givet vokalen af Sham, som betyder "der" eller et sted. Den primære årsag til de to betydninger af det samme ord kan have været, at SEM havde sin bolig i Damaskus, som til denne dag kaldes af araberne EL SHAM, eller "stedet for Sem." Sem, når det a nvendes på Herrens navn, bruges gennem hele Det Gamle Testamente, som i Mal. 1:11, 14; 4:2. Derfor bør dette afsnit hellere oversættes "Hans hænders arme blev styrket ved hænderne af den mægtige Gud af Jakob" (Sl. 144:4), VED NAVNET AF HIRDEN (Nære Ven) AF ISRAEL (Sl. 23:1; Ordsp. 18:10).

FIREDE. Var anglosaksere det samme som de teutoniske folk?

SVAR. - Nej; Sakai og KADUSI var distinkte, selvom de var allierede folk i Kyros' tid. De gi k op med ham til belejringen af Babylon, som blev forudsagt 170 år tidligere af Esajas (13:3). (Se Xenofons "Cyropaedia," B.v., 2, 25.) Sidstnævnte var en af de inspirerede betegnelser for Guds folk, som i 2 Mos. 19:6, hvor det er lovet, at hvis de ville adlyde Guds Stemme, skulle de være for Ham Goyi Kadosh = "et Helligt Folk." Fra dets første og anden stavelse kommer

ordene GOD (saksisk), Deus (latin) og Theos (græsk); samt de kaldæiske former af de samme, som anvendes på folkene = GOTER og TEUTONER. De andre næsten synonyme betegnelser, Germani, "de nummererede fremmede" (1 Mose 15:13), nævnt af Herodot som blandt perserne, og Allemani, "alle de nummererede," er ligeledes hebraiske, li gesom Sakai (eller bueskytter, Kashi) af Josef, og Angli eller Engli (okser) af Efraim (Mal. 4:2; Jer. 31:18).

FØRTI-FØRSTE. "Skrifterne blev skrevet af jøderne; som vi skylder tak for de sublime kompositioner, der har glædet og undervist verden i alle efterfølgende tider, og som vi selv skylder vores overlegne civilisation."

SVAR. - Sandt, flere af dem, der var ansat til at nedskrive den inspirerede bog, var jøder. Andre var uden tvivl israelitter; men uanset hvilken, kan ingen af dem tildeles den ære, som alene tilkommer Den Guddommelige Ånd - produktionen af Guds Ord.

Hvis Bibelen er Guds Ord, kan den ikke betragtes som udsprunget fra "jødisk geni," som næsten overlagde den med tomme traditioner (Markus 7:10-12), og som ikke sjældent blev udnyttet til ødelæggelse af dem, som Gud brugte til at udtrykke den Guddommelige Åbenbaring til deres irettesættelse, korrektion eller undervisning. Hvis Bibelen var jødernes eget værk, ville der højst sandsynligt have været mere selvros i den, og mindre sandhed vedrørende både dem selv og andre (Jer. 38:3, 4).

Værdsatte jøderne Skrifterne, eller forstod de deres sande betydning, selv efter de blev fremstillet? Det gjorde de ikke. Selv den dag i dag "vildleder de, idet de ikke kender Skrifterne" (Matt. 22:29). Den allerførste af de hellige forfattere [Moses] forstås ikke af dem med hensyn til det mest vigtige emne, som han skrev om. Selv efter at have opfyldt Profetien i atten hundrede år, erkender de ikke den ydmygende årsag til, at de har været så længe trådt under fod; selvom de så tydeligt var blevet advaret om faren ved ikke at høre "DEN PROFET", som skulle oprejse sig for dem (5 Mosebog 18:15). Se også Stefans vidnesbyrd (Apostlenes Gerninger 7:51-53).

FØRTI-ANDEN. "Vi er forpligtet over for jøderne, fordi vi har modtaget Evangeliet fra dem. Apostlene var jøder."

SVAR. - Vi modtog ikke Evangeliet fra de mennesker, der nu kaldes jøder. Og hvad angår deres forfædre, forbød de ikke Evangeliet at blive prædiket for heatherne? (1 Thess. 2:16.) Var de ikke "fyldt med vanvid", da de hørte, at et budskab om barmhjertighed var blevet sendt til os, som var "langt væk"? (Apostlenes Gerninger 22:21, 22). Apostlene og alle, der var beskæftiget i et arbejde så ubehageligt for jøderne, var blevet KRISTNE, og deres efterkommere blev ikke efterladt blandt de mennesker, der nu kaldes jøder, men blandt Kristi tilhængere. Hvis vi ønsker at udtrykke taknemmelighed for apostlenes arbejde, bør det være i bestræbelserne på at gøre godt for deres efterkommere, som det er nytteløst at søge blandt dem, der ville have hindret deres arbejde, men som kan findes blandt dem, der stræber efter at følge i fodsporene af Guds Lam. Denne overvejelse vil ikke hindre os i at gøre godt mod jøderne; men vi bør handle ud fra den rette princip - i taknemmelighed til vores Herre Jesus Kristus...

TRETTENDE. "Jøderne skal være i en sådan anseelse, at ti mænd fra alle nationers sprog endda skal gribe fat i kanten af ham, der er jøde."

SVAR. - Dette afsnit (Zech. 8:23), når det undersøges i sin sammenhæng, viser, at profeten taler om at komme frem for Herren i bøn. [ABCOG: Dette gælder også fysisk efter Kristus' tilbagevenden, se Zech. 12.] Nu er der én, der er kommet fra Judah stammen, under hvis retfærdighedens kappe vi kan nærme os Gud med accept. Det er som at gribe fat i kanten af "Manden" (Heb. Ish), Kammerat Ægtemand, der er jøde, at "ti mænd fra alle nationers sprog," blandt hvilke Ti-stammede Israel blev kastet ud og spredt, er i stand til at nærme sig Faderen. Rundt om kanterne af Højpræstens klædning var der gyldne klokker, som repræsenterede udtrykket af Guds Ord på alle nationers sprog. Guds Ord gribes fat i, så mænd kan samles i tilbedelsen af Gud. Det er kun ved at være iklædt Kristus' " retfærdighedens kappe", at vi kan komme frem for Gud og sige til dem, der har talt ved åndens magt: "Vi vil gå med jer; for vi har hørt," vi har lyttet til stemmen af "Gud med jer."

Den Jøde, der tales om, er bestemt Herre Jesus Kristus, Kammerat Ægtemand til Israel, som jøderne afviste, og som Israel skulle forenes med i henhold til den Nye Pagts barmhjertighed, åbenbaret af Ham, der taler fra himlen ved sin Hellige Ånd af løftet. Det er som at være forenet med Jesus og hans tilhængere, at vi kommer ind i velsignelse. Bortset fra Kristus er der ingen Immanuel "Gud med os."

FJORTENDE. "Men er ikke jøderne Østens Konger, for hvis tilbagevenden vandene i floden Eufrat tørres op"? (Åbenbaringen 16:12).

SVAR. - Bestemt er jøderne IKKE "Østens Konger," og hvis de skal opnå denne f remgang, må det være på bekostning af de englændere, der faktisk besidder suveræn magt i Østen. [ABCOG: Dette skete i 1947 med grundlæggelsen af staten Israel!] Da vores eget opholdssted ligger i Vesten, er det vigtigt, at vi har magten til at krydse de intervenierende lande mellem kysten af Syrien og Den Persiske Golf.

Ved bredden af Eufrat opstod de "store og mange vande" (Es. 7:8), der fejede Israel bort fra deres land. Der steg også tyrkerne til den magt, som de siden har brugt til at ødelægge landet, [ABCOG: Det Osmanniske Imperium styrede Palæstina indtil 1917] og for at forhindre fri kommunikation mellem Østen og Vesten; mens vores eget folk er steget til dominansen i Østen, som også snart vil blive tvunget til at besætte den store vej mellem Østen og Vesten.

Lad os se hen til Jesus og have ingen tillid til kødet. Velsignelsen skulle komme gennem troen på de lovede børn. Ikke som jøder skulle velsignelsen komme over dem, men som " heathen" eller "nationer." Lad os være taknemmelige over for Gud for de privilegier, vi nyder, og bestræbe os på at gøre en god brug af dem; så skuffelse ikke måtte følge vores løfte om frugtbarhed, som i tilfældet med jøderne, om hvem det blev sagt: "De vil ære Min Søn." Dette var ikke mere end hvad der med rimelighed kunne forventes. Men de sagde: "Dette er Arvingen: kom, lad os dræbe Ham."

Så sikkert som arven blev taget fra jøderne, vil den blive givet til os, hvis vi findes at bringe FRUGTERne deraf (Matt. 21:43). Den frugt, der forventes af os, er at gøre godt mod alle, som vi har mulighed for, og i alle ting søge at ære Jesus ved lydighed mod Hans store kærligheds lov. Lad os overveje vores privilegier til ydmyghed, idet vi betragter det misbrug, vi har gjort af de mange favører, der er blevet givet os - naturlige, åndelige og forsynende - og magten til at påvirke lykken for alle nationer i alle dele af jorden. Tilsvarende stor er vores ansvarlighed, ikke at lade pligterne for den førstefødte blive taget hånd om af et andet folk, til hvem "førstefødselsretten" ikke blev lovet, og so m ikke er blevet givet (1 Krøn. 5:3; Jer.

31:9); for in so doing we are quite as blind and perverse in our own way as jøderne have been in continuing to reject the Messias. [ABCOG: Amen!]

FEMTIFTE. "Men blev der ikke sagt om jøderne, 'Velsignet er den, der velsigner dig; og forbandet er den, der forbander dig'?"

SVAR. - Disse ord i profetien om Bileam (4. Mose 24:9), og andre af samme betydning, talt af Herren til Abram (1 Mosebog 12:3), er blevet forstået af mange som henvisende til den blot naturlige sæd af Abraham, uden hensyn til deres åndelige tilstand... [ABCOG: Wilsons argument på dette punkt bliver irrelevante for emnet om israelitisk oprindelse.]

FEMTOSENDE. "Hvem er så jøderne?"

SVAR. - Genealogisk set er en jøde en efterkommer af Judah, den fjerde søn af Jakob. Da de Ti Stammer gjorde oprør mod Rehoboam, Salomons søn, og valgte Jeroboam, Nebats søn, til deres konge, blev Benjamin-stammen, der stammer fra Jakobs yngste søn, hos David-huset, og disse to stammer, med individuelle familier fra de andre, udgjorde Judah-riget, som adskilt fra "Hele Israel." Denne sidste betegnelse forblev hos den store del af folket, der boede langs de østlige og vestlige grænser, og som også besad den største del af landet nord for Jerusalem (1 Kongebog 11:12).

TIRZA synes at have været hovedsageligt den kongelige bolig blandt de oprørske stammer indtil Omris tid, som byggede Samaria (1 Kongebog 16:23, 24), som var deres hovedstad indtil deres deportation af assyrerne (2 Kongebog 17.).

Det større antal af præsterne og levitterne, samt individuelle gudfrygtige familier "fra alle Israels stammer," kastede deres lod med Judah-riget, hvis kongelige familie der var blevet forudsagt, at Kristus, Shiloh, Fredens Fyrste, skulle komme; til hvem "folket af Abrahams Gud" skulle samles (2 Krøn. 11:13-17; 1 Mosebog 49:10; Salme 47:9).

Jerusalem, som havde været hovedstad for HELE ISRAEL i treoghalvfjerds år, under Davids og Salomons regeringer, og hvor Herren Tempel, ofringsstedet for HELE ISRAEL, lå, lå på grænsen mellem Judah og Benjamin, og fortsatte med at være hovedstad for dem, der holdt sig til Davids hus (1 Kongebog 2:11; 11:42; 2 Krøn. 7:11-16). Dertil gik de stadig op for at tilbede; skønt det andet hus - Israels hus - havde opgivet tilbedelsen af Gud, ifølge det mosaiske ritual, fra selve tidspunktet for oprøret.

I Kongernes bøger får vi de parallelle historier om kongerne af Israel og Judah. I Krønikernes bøger gives historien om Judah hovedsageligt, og kun tilfældigt om Israel, indtil fangenskaberne: først af ISRAEL, nær slutningen af det ottende århundrede f.Kr. (2 Konger 17); og det af JUDAH i slutningen af det syvende og begyndelsen af det sjette århundrede f.Kr. (2 Konger 24, 25.).

JØDERNE blev genoprettet fra BABYLON efter halvfjerds års fangenskab, hvor mange af dem synes at have bosat sig i den nordlige del af landet, som tidligere var beboet af deres brødre fra Israels hus, og som efterfølgende blev kaldt Galilæa. Under deres fangenskab i Babylon var meget af deres eget distrikt syd for Jerusalem blevet beslaglagt af Edomitterne. Omkring f.Kr. 129 blev disse [Edomitter] besejret af Johannes Hyrcanus, som gav dem valget mellem at blive jøder eller forlade landet (Josephus, B. X111., c. ix., § 1). De foretrak at blive jøder; og resultatet var, at Herodes, en edomit, havde giftet sig ind i familien til selv højpræsten og var konge af Judea, da vores Frelser blev født (Matt. 2:1).

Afsnit af andre nabonationer blev fra tid til anden inkorporeret med Judah og Benja min; og fra alt dette stammer det folk, vi kalder jøder. Navnet "Jøde" er i sig selv en strålende titel. Bogstaveligt talt betyder det ros eller bekendelse, og det ser ud til at være givet med henvisning til Ham, for hvem "hver knæ skal bøje sig, og hver tunge bekende" (Filipperne 2:10; 1 Mosebog 49:8). Ved Judahs fødsel havde hans mor sagt: "Nu vil jeg prise, Herre" (1 Mosebog 21:35); og Jakob synes at have anerkendt både menneskeligheden og guddommeligheden af vores Herre, da han sagde: "Judah, du er den, som dine brødre skal prise." David, som så dirigerede Israels lovprisninger til den kommende Frelser, var en Jøde i den rigtige [nøjagtige] betydning af ordet.

I begyndelsen af de epistolære skrifter i Det Nye Testamente påberåbes denne titel for de sande tilbedere af Gud (Rom. 2:28, 29): "For han er ikke en Jøde, som er en udadtil; men han er en

Jøde, som er en indadtil, hvis ROS ikke er fra mennesker, men fra Gud."

Så, også, nær begyndelsen af Apokalypse [Åbenbaringen] gives der gentagne advarsler imod kun at se på det ydre udseende (Åb. 2:9): "Jeg kender bespottelsen fra dem, som siger, de er jøder, men ikke er, men er synagogen af Satan." "Se, jeg vil få dem fra synagogen af Satan, som siger, de er jøder, men ikke er, men lyver. Se, jeg vil få dem til at komme og tilbede for dine fødder, og til at vide, at jeg har elsket dig" (Åb. 3:9).

Det bør ikke glemmes, at i den apostoliske tid var det jødiske folk opdelt i to store dele; den af dem, der troede og tog navnet på Ham, som de troede på, Forventningen om Isr ael fra begyndelsen. DISSE holdt fast ved troen, gjorde Abrahams gerninger og blev kaldt KRISTNE efter Kristus, objektet for deres lovprisning.

Men de andre, som forblev under forbandelsen af deres brudte lov [dvs. at have brudt loven], og virkelig var skyldige i at afvise og tale imod Guds Hellige - "den Profet," - er i almindelig tale blevet kaldt jøder; skønt de ikke har noget sandt krav på Abrahams eller Israels velsignelse, før de findes i det "Én Frø", til hvem løfterne blev givet (Gal. 3:16-29; Joh. 8:24). Det er kun i Kristus, at alle løfterne er "Ja" og "Amen" (2 Kor. 1:20). Fra den tid af den generation, der afviste Frelseren, har jøderne været efterladt som "vandrere blandt nationerne," vidner for alle mennesker om magtesløsheden af blot naturlig afstamning til at skaffe velsignelsen. Og i takt med at vores folk [det naturlige Hus af Alt Israel] er blevet samlet til Shiloh, og har underkastet sig Ham, er "Abrahams velsignelse" kommet over dem, skønt de bærer navnet af Heathen.

FØRTI-SYVENDE. "Hvad siger jøderne om denne teori om den israelitisk oprindelse af Engelsk? Er de villige til at tillade, at Førstefødtens plads gives til et andet folk end dem selv?"

SVAR. - En jødisk forfatter påtog sig engang, i "Den Spredte Nation," at svare på spørgsmålet, "HVOR ER DE TI STAMMER?" Men det virkelige spørgsmål blev ignoreret - det om Førstefødselsretten, arverettigheden til "de løfter givet til fædrene," som skulle opfyldes for et folk i Kristus, som vores Herre adskilte fra jøderne og sagde: "Riget skal tages fra jer og gives til en Nation, der frembringer dens frugter" (Matt. 21:43).

Mange er de profetiske Skrifter, som gør en lignende forskel mellem Israel og Judah; i det de anerkender, at det folk, der blev tabt som Israel, skulle findes i Kristus (Esajas. 54:5); at det folk, der blev "Lo-ammi" [Ikke et folk] , skulle blive gjort til "Guds folk," "født[ABCOG: undfanget] igen af det uforgængelige frø af ordet" (1 Pet. 1:23; Hosea 1:10); og at de i sidste ende ville blive gjort til midlerne til at evangelisere verden og omvende jøderne (Jer. 31:7). Når "de spredte af Judah" samles, vil det være som at blive tilføjet "de udstødte af Israel," som tidligere vil være blevet "samlet" (Mika 5:3; Hos. 1:11).

Da "Jakob, i tro, velsignede begge Josefs sønner" (Heb. 11:21), under guddommelig vejledning, talte han ord, som sandhedens Gud havde til hensigt at opfylde, ved faktisk at give dem arven af velsignelsen lovet til Abraham, Isak og Jakob (1 Mose 15:5; 1 Mose 48:16-19). De mennesker, der er udvalgt til at arve denne førstefødselsret, skal derfor i kke søges blandt de mennesker, der kaldes jøder, men blandt dem, der er uomskårne [ABCOG: Omskæring er irrelevant - 1 Kor. 7:19] ligesom Abraham selv var, da Gud indgik pagten med ham, som det er nedskrevet i 1 Mose 15. Faktisk, da "Jakob, i tro, velsignede begge Josefs sønner" med fylden af den velsignelse, der var lovet til ham og hans forfædre, anerkendte han dem, der især skulle arve disse løfter som værende, "en mængde af HEATHEN" (eller Goyim).

Abrahams velsignelse skulle komme over HEATHEN, gennem tro (Gal. 3:14), som bogstaveligt talt skulle være nedstammet fra Jakob gennem hans længe tabte søn Josef. De var måske ikke kendt af jøderne, ligesom Josef ikke var kendt af Judah, da han kom ned for at købe korn i Egypten, og fandt sin bror i de præcise omstændigheder, der var forudsagt af de drømme, på grund af hvilke, og hans sandhedssøgende tendens, Josef blev hadet af sine brødre og solgt af dem til Ishmaels hænder. Josef var bestemt ikke kendt som en jøde eller endda som en israelit, da hans brødre mødte ham i Egypten. Han blev betragtet af dem som en simpel hedning; og det er klart, at hans efterko mmere, som især skulle arve førstefødselsretten, skulle være "en mængde eller fuldhed af HEATHEN" (1 Mose 48:19).

I så fald, hvor skal vi lede efter disse arvinger til velsignelse? Selvfølgelig ikke blandt dem, der er kendt for ikke at være "Goyim," som altid har adskilt sig fra hedningene, ... Folkene med løftet skulle "være kendt blandt hedningene" (Esajas 61:9), ikke ved forbandelsen [af 5 Mosebog 28], men ved velsignelsen; ikke ved rygtet om israelitisk afstamning, men ved at de er "født [ABCOG: undfanget] igen af det uforgængelige sæd af Ordet" (1 Pet. 1:4);

ved at de findes som "sønnene af den levende Gud" (Hos. 1:10). Ikke som almindelige hedninger, der tilbeder guder, der ikke kan redde, skulle de findes som en levende, livsudsendende race. "Alle, der ser dem, skal anerkende dem, at de er det sæd, som Herren har velsignet." Dem, der ikke har fundet velsignelse i Jesus, og alle der ikke ønsker at være en velsignelse "midt i nationerne," og til "jordens ender," gør vi ikke krav på som værdige til en israelitisk oprindelse.

FJERNEDE. "En prangende bog [Wilson's Vores Israelitiske Oprindelse] er blevet skrevet for at demonstrere, at den anglo-saksiske race alene er berettiget til denne ære, selvom irerne og waliserne er blevet fundet at bestride deres krav."

SVAR. - Forfatteren af magasinartiklen, "HVOR ER DE TI STAMMER?" synes ligesom resten af vores modstandere at have været for klog i sin egen indbildskhed til at forberede sig på at rapportere korrekt om emnet. Langt fra at hævde en israelitisk oprindelse for "kun anglosaksere," anerkender bogen "DEN ISRAELITISKE OPRINDELSE AF DE MODERNE NATIONER I EUROPA." Vi har aldrig engang tænkt på, at alle stammer kunne være omfattet af anglosakserne, eller at opstille deres krav som modsat det af waliserne, eller til dem af vores folk i Irland, Amerika, Australien, New Zealand, Kaplandet, eller andre "jordens ender," hvor de er blevet spredt ud. Kravet fra englænderne blev ikke fremsat til udelukkelse af hverken nestorianerne eller nogen anden kristnet del af gammel Israel på kontinentet.

Der var heller ikke fremsat et krav om, at anglosaksere skulle være efterkommere af de tabte stammer generelt, men kun af den stamme, som "en mængde af hedninger" skulle komme fra, som for Kristus' skyld skulle findes i den stilling, som englænderne indtog, fra hvem lys og frelse skulle gå ud til nationerne generelt, og som skulle være så å benlyst begunstiget af Gud, at når mennesker bad om velsignelse for andre stammer, ville de bede det efter mønsteret af den velsignelse, der blev givet til dette folk, og sige: " Gud gøre dig så-og-så. Gud give dig privilegierne som britiske borgere. Gud give dig en åben Bibel, frihed til tilbedelse, en fri presse, fri handel, forfatningsmæssig regering, asyl hjemme for de undertrykte fra alle nationer, og fri udvikling ved kolonisering til jordens ender" (1 Mose 48:20).

Vi er helt enige med den forfatter, der henvises til, at "blindhed delvist er sket for Israel." Og således skulle det være "indtil fylden af hedningerne" lovet til Efraim skulle have "kommet ind; og således skal hele Israel" blive velsignet sammen med ham. Hvorfor? Fordi jo mere Efraim kommer til

kendskabet til sin sande position som den førstefødte, jo mere vil han optage ånden fra Store Frelser i længsel efter Genoprettelse af de Tabte.

Jakob gjorde en klar nok sondring mellem børnene af Josef og de andre stammer af Israel. Men denne forfatter sammenblander dem til en forvirret masse under forbandelsen [i 5 Mosebog.28] Tvivler han på, at Gud vil bevise sin trofasthed mod sit løfte? (3 Mosebog 26:40-45). Han anerkender den vidunderlige nøjagtighed af profetien vedrørende jøden og citerer 5 Mose 28:37: "Du skal blive en undren, et ordsprog og et byord blandt alle de nationer, hvorhen Herren fører dig." Ekkoerne af disse fordømmelser fanges op efter århundreder, og i 1 Kongebog 9:7 finder vi skrevet: "Israel skal være et ordsprog og et byord blandt alle folk."

FJERDE & FEMTE: [ABCOG: Disse adresserer aspekter af jødisk historie, der er irrelevante for "Vores Israelitiske Oprindelse"].

FEMTE. "Sagde ikke Herren (Ezekiel 20:32), at Israel ikke skulle være som hedningene f or at tjene træ og sten? Hvordan kan saksere så være af Israel, siden alle deres grene var hedenske, da de kom til vest?"

SVAR. - I "Efraims Vagter" ii, 344-352, findes en fuld redegørelse for Ezek. 20, hvor det vises, at dem, som Herre taler til i vers 32, er det folk, der generelt kaldes jøder, men s om Ezekiel betegner som "Israel," adskilt fra "HELE ISRAEL" eller "HELE HUSE AF ISRAEL," nævnt i det samme kapitel. Se også 11:15; 37:16.

Jøderne har været i den situation, der er forudsagt. De har hverken haft profetisk stemme blandt sig, ej heller har de, ligesom hedningerne, dyrket afguder af træ og sten. De har ikke været, som de vil være i fremtiden, der søger deres Gud [ABCOG: på den måde, Gud kræver]; men de har heller ikke været "for en anden mand." Hosea 3 beskriver situationen for Israels børn, kendt som jøder, som navnet Israel blev efterladt, da det blev taget fra det andet hus, som omtales gennem kapitel 2, men som ikke én g ang nævnes som ISRAEL; de er blevet fuldstændig taget væk og gjort til "LO-AMMI." [I kke et folk]

Deres situationer er kontrasteret af Hosea 1:6, 7 osv. Fra de videre forudsigelser af denne profet (4:17; 8:11) er det tydeligt, at Efraim i lang tid skulle efterlades til afgudsdyrkelse og en mangfoldighed af syndige tilbedelser. I konklusion viser Hosea imidlertid mest tydeligt, at EPHRAIM skulle blive protestant [ABCOG: !? - "vende sig til Gud"]. Ligesom den fortabte søn skulle han til sidst komme til sig selv og sige: "Hvad har jeg mere at gøre med afguder?" Han skulle underkaste sig guddommelig nåde og sige: "Jeg er som et grønt fyrretræ," [(Hos. 14:8)] smuk i udseende, men uværdig til sit navn "Efraim" ("Jeg vil frembringe frugter"); til hvilket det guddommelige svar er: "Fra mig findes din FRUGT." Ikke kun skulle Efraim protestere mod afgudsdyrkelse, men han skulle også have ægte livgivende fællesskab med Israels Gud.

FEMTIFORDE. "Og efter alt, hvilken garanti giver Skriften for at betragte TIEN STAMMER som tabt? Apostel JAMES skriver til TIEN STAMMER spredt over hele jorden."

SVAR. - I 5 Mose 28. har vi hovedsageligt beskrevet tilfældet med ISRAEL, som strækker sig til vers 48; og derefter får vi at vide om den grusomme belejring og lange Trængsel som følge af JUDAHs spredning under den romerske ørn. Nu med hensyn til ISRAEL siges der (vers 36), "Herre skal bringe dig til en nation, som hverken du eller dine fædre har kendt; og der skal du tjene andre guder, træ og sten." Alle må være enige om, at dette i kke særligt gælder jøderne. Enden på TIEN STAMMER var at de skulle blive tabt som ISRAEL, beskrevet i vers 48. "Derfor skal du tjene dine fjender, som Herren skal sende imod dig, i hungersnød, og i tørst, og i nøgenhed, og i mangel på alle ting: og han skal lægge et jernåget på din hals, INDEN HAN HAR ØDELAGT DIG." Dette erklærer bestemt, at de skulle blive tabt som bærende navnet ISRAEL. Ødelæggelsen af jøderne skulle ikke være så absolut; men de skulle blive efterladt længe under det, og "få i antal" (vers 45-62).

Et folk kastet "ud af syne" for Herren kan sikkert kaldes "tabt;" og dette siges at være tilfældet for hele Efraims frø (Jer. 7:15). Et folk dødt og begravet, og deres "knogler spredt i den åbne dal, meget mange og meget tørre," så Gud kun kunne vide, om de nogensinde kunne komme til live igen; og således, da profeten krævede at få at vide, hvem de var, og hvad der skulle ske med dem, var de sikkert "tabt." Nu var således tabt, adskilt fra Judah, " hele Israels hus," som beskrevet i Ezek. 37. Sandt, de skulle ikke forblive "tabt." De skulle rejse sig ved Guds Ord og Ånd og gøres til "at stå på deres fødder, en overordentlig stor hær."

Var det ikke til de "tabte får af Israels hus," at Den gode hyrde sendte sine tolv apostle? Kom han ikke for at søge og frelse det, som var tabt? Ezek. 34. Gav han ikke sit liv "for at han kunne samle én de 'Guds børn', der var spredt ud" (Johannes 11:52), folket, der var blevet Lo-ammi, men som som Guds levende børn skulle samles til én? (Hos. 1, 2; Johannes 17:20). Skal vi lede efter efterkommerne af De Tolv Stammer, "spredt ud," til hvem apostlen JAMES skriver, idet han anerkender dem som "havende troen på vores Herre Jesus Kristus," blandt de ikke-troende jøder? Har vi nogen optegnelse over deres omvendelse til jødedom? Hvis efterkommerne af disse primitive kristne skal findes nogen steder, skal de selvfølgelig søges blandt de kristne nationer, ikke blandt jøderne. Hvis de var af "udstødt Israel," var de blevet skilt i forhold til den gamle pagt, og må derfor ikke ses som værende under den (Jer. 3.).

Det er en temmelig afsides ræsonnering at sige, at fordi de tolv stammer var kristne i den apostoliske tid, skal de derfor ses som værende vandret væk til jødedom og blevet en uopdaget fragment af den jødiske rest, der forbliver under forbandelsen af en brudt lov [ABCOG: for at have brudt loven, 5 Mosebog. 28], Fra hvilken størstedelen for tusinder af år siden blev skilt og sendt væk. Sandt er det, at jøderne blev bevaret under den gamle pagt; men der bør bestemt gøres en sondring mellem "Judah og Israels børn hans ledsagere," og "Efraim og Israels stammer hans fæller" (Ezek. 37:16-19).

FIFTY-THIRD. Hvordan kan Hos. 3:4 gælde for de Engelsk? [ABCOG: "Israels børn skal opholde sig mange dage uden en konge.."]

SVAR. - Den sag, der her forudsiges, er ikke den, hvor Israel søger Herre; derfor kan den ikke anvendes på englænderne, når de er blevet et kristent folk og åbenlyst er underlagt Kristus. Der står ikke, at efter de er blevet søgere af Herre, vil de blive efterladt i den tilstand, der beskrives som at være efterladt i "mange dage" uden en konge og uden en prins. Det er ikke det, der er udnævnt til hende, der var blevet ødelagt, og som Herren skulle kunne sige til, som i Esajas. 54:7, 8, -

"I en kort stund har jeg forladt dig;

Men med store barmhjertigheder vil jeg samle dig.

I en lille vrede skjulte jeg mit ansigt for dig i et øjeblik:

Men med evig venlighed vil jeg have barmhjertighed over for dig,

siger Herre din Frelser."

I Hos. 1-3, ligesom i Esajas. 54. og Jer. 3., tales der om to kvinder, som står i kontrast til hinanden. Disse to repræsenterer ISRAEL og JUDAH. Fra den første skulle selv navnet tages; og de skulle gå tabt blandt de hedenske. Dette er folket repræsenteret af Gomer og hendes børn i Hos. 1.; det er også det navnløse folk, hvis sag mere særligt beskrives i kap. 2. Mens denne kvinde endnu var i ørkenen, skulle Herren tage hende til sig selv, ifølge den Nye og Evige Pagt, hvorefter hun skulle "synge som i sine ungdoms dage." [(Hos. 2:15)]

I [Hos.] kap. 3., tales der om en helt anden kvinde. Over Efraim og hans ledsagere havde Gud "ikke barmhjertighed, men tog dem fuldstændig bort." De var helt "tabt" som Israel, indtil de blev fundet i Kristus. Men den del af Israels børn, der generelt kaldes jøder, og som navnet "Israel" blev efterladt til, da det blev taget fra det folk, som det mere særligt tilhørte, skulle efterlades i lang og dragende spænding, i kontrast til det andet hus, hvis fremmedgørelse skulle være mere fuldstændig for tiden, men af langt kortere varighed, " i et lille øjeblik," hvorefter hun skulle gøres til at glemme skammen fra sin ungdom og ikke længere huske på vanæren fra sin enke-status (Esajas. 54:4; Jer. 3:12-16).

FIREOGTYVENDE. "Israel vil blive omvendt ved Kristus' andenkomst, efter at de er blevet samlet igen i ond vantro til deres eget land og by."

SVAR. - [ABCOG: Wilson adresserer ikke substansen i spørgsmålet, men konkluderer efter at have diskuteret sideproblemer:] Passagen henviser åbenlyst til både et andet folk og en anden tid,

i stedet for til HELE ISRAEL i fremtiden.

FEMTIFEM. "Før den Anden Komme af vores Herre, vil Israel modtage og tilbede en falsk Messias, som Kristus vil fortære med lyset fra sin komme" (Zacharias 11:16, 17; Ezekiel 21:25, 27).

SVAR. - Disse vers synes ikke at pege på noget mere bemærkelsesværdigt end en velbeslået præsteskab, der har accepteret embede for fordelens skyld; sådanne, for eksempel, som jødernes højpræster før ødelæggelsen af Jerusalem.

Sådan også med Ezekiel 21:25-27. Vi må huske, at Ezekiel kalder Judah "Israel," og Israels hus, eller de Ti Stammer, "HELE ISRAEL." Denne passage henviser til kongen af Judah. Tiden var kommet, hvor summen af iniquiteten hos Judahs konger var fuldendt; så Herren ville ikke længere bære over med dem, indtil Han skulle komme, hvis ret det er at herske. Ham har Faderen anerkendt, og han skal faktisk være Konge af Israel.

Åbenbaringen 13. omtales også, hvor Antikrist faktisk beskrives. Uhyret og den Falske Profet er begge her; men vi har ingen beviser for, at jøderne vil tilbede nogen af dem efter deres genoprettelse. Disse synes snarere at være osurpatorer, der trænger ind i Israel, mens de er ude af landet, og som også søger at plage og forstyrre dem ved deres tilbagevenden.

FEMTIFEM SEKS. "Antikrist skal endnu sendes som en pisk fra Gud til Israel, som forudsagt, Esajas 10:5, 6."

SVAR. - Men fra vers. 5 kan vi klart se, at profetien vedrører Assyriskernes opdrag mod Israel på tidspunktet for deres deportation fra landet, og også mod Judah for deres straf. ISRAEL blev overgivet til ham, men han blev tilbageholdt fra at gøre, hvad han ville med jøderne; og hans stolte pralerier skulle ende i hans egen forvirring, når det arbejde var udført, som han var blevet rejst op til. Hans pralerier, som nedskrevet i vers. 8-10, vedrører, hvad Assyriskeren allerede havde gjort, ikke hvad Antikrist endnu skal udføre. Han havde taget Samaria, hovedstaden i Israel, og forventede at gøre det sa mme med Jerusalem (vers. 11). Men det

Herre havde bestemt anderledes (vers 24-26). Det var fordi Messias skulle komme fra Judah, og på grund af Salvelsen blev den Assyriske forhindret i at ødelægge Judah (vers 27).

FEMTIG-SYVENDE. "Det er efter Kristus' Anden Komme, at de skånsomme fra Israel vil blive en velsignelse for nationerne" (Mic. 5:7).

SVAR. - Det kan være sandt, at "Israel efter kødet" skal bruges efter Anden Komme; men denne passage beviser bestemt ikke det. Konteksten viser, at den beskriver Israels situation, når landet ligger øde (vers 10-15), ikke som det skal være under Messias' fredelige regering, når byerne vil være blevet genopbygget, og landet genoprettet til frugtbarhed og skønhed. Den beskriver Israels situation, når de er blevet kastet ud blandt de hedenske, og endnu ikke i besiddelse af deres eget land. De skulle bruges til både barmhjertighed og dom, mens det var "liggende øde uden dem" (vers 7, 8). Af dem skulle der være budbringere af Evangeliet, og også folket, der var succesfuldt i krig. Mens de endnu var blandt de hedenske, ligesom vores folk, skulle de have magten til at uddele fredens velsignelser til nationerne; men ligeledes også til at påføre rædslerne ved belejring og slagmark.

På trods af al denne magt blandt hedningerne, som her beskrevet, var deres egen særlige arv at ligge øde.

Esajas. 66:19 nævnes også som bevis for dette; men hvordan kan det siges, "jeg vil sætte et TEGN blandt dem," når Herren selv er personligt til stede? Skal han være så meget i en krog, at "et tegn" er alt, hvad der kan siges at være givet? Er der stadig "øer langt borte, som ikke har hørt Hans ry, og som heller ikke har set Hans herlighed," til hvem "budbringere" skal sendes efter at han er kommet "med ærkeenglenes stemme og Guds trompet," [(1 Thess. 4:16)] som "lynene, der lyser under hele himlen"? [(Lukas 17:24)].

Hvilke steder er angivet? Tarsis er den første; og Javan, eller Grækenland, som er den sidste, leverede det sprog, hvori Det Nye Testamente blev skrevet, hvori Guds herlighed i Hans forsonende kærlighed bliver erklæret for hele verden fra "øerne af Tarsis." Kan de, der i generationer har besiddet Septuaginta eller den græske oversættelse af Det Gamle Testamente, siges aldrig at have hørt om Jehovas berømmelse? Hvad angår Tarsis, var ikke den store apostel af hederne en

borger af en ["Tarsus"], og i design apostlen af en anden? ["Grækere"] Og hvis vi også tager "øerne af Tarsis" - "de fjerne øer" - kommer vi til vores egen del af verden. Spanien var Tarsis, og de Britiske Øer var "øerne af Tarsis," den præcise del, som Saul af Tarsus havde til hensigt at rejse til for at prædike Evangeliet. Hvis noget sted, så helt sikkert i disse "fjerne øer" er Jehovas berømmelse blevet hørt, og det herlige evangelium om Guds nåde er blevet åbenbaret.

Ligeså sikkert som budskabet kom frem i denne retning i begyndelsen, vil den genoprettelse også finde sted, som omtales i vers 20: "Og de skal bringe alle dine brødre som et offer til HERREN fra alle nationer på muldyr og på hurtige (transportmidler) til Mit hellige bjerg Jerusalem, siger HERREN, som Israels børn bringer et offer i et rent kar ind i HERRENS hus." De, der således hjælper med at genoprette jøderne, vil til sidst blive anerkendt som deres brødre. Om det folk, som jøderne antog var blevet forkastet som urent, siger Herren i vers 21: "Jeg vil også tage af dem til præster og levitter." De første budbringere af Evangeliet var blandt dem, der undslap den onde generation, som omkom i Jerusalems ødelæggelse. Den sidste og store forkyndelse af Evangeliet skal ske af deres brødre fra det forkastede hus af Israel.

Uden tvivl henviser Esajas. 43:5-7 til "en samling af Israel." Men hvornår? Hvorfra? I hvilken tilstand? Lad os se på passagen:

"Frygt i
kke:

For jeg er med dig:

Jeg vil bringe dit afkom fra ØST,

Og samle dig fra VEST;

Jeg vil sige til Nord, Giv op;

Og til Syd, Hold ikke tilbage:

Bring mine sønner fra
fjerne,

Og mine døtre fra jordens ender;

Hver den, der er kaldet ved Mit navn."

Der er ingen beviser for, at denne samling er en forberedelse til vores Herres Andenkomst. "Frygt ikke: for jeg er med dig," antyder, at der trues fare fra fjenden. Men ved Anden Komme skal Satan bindes og ikke have magt til at true med fare.

De mennesker, der henvendes til, er i de samme positioner som os selv. Vores afkom er i Øst; og vi er i Vest. I Nord er mange af vores race fanget; og i Syd er der hindringer for en centralisering i vores fædres land. Vore sønner er gået langt væk; og vores kolonier findes i alle "jordens ender."

Så hvad angår karakteren og tilstanden af de nævnte mennesker. De er et folk "kaldet ved Mit navn" - Herrens - Kristne. De er et omvendt folk - "ny skabt i Kristus Jesus" (Efeserne 2:10).

For at der ikke må være nogen misforståelse om sagen, gentages dette igen og igen på det mest udtryksfulde:-

"Jeg har skabt ham til Min ære,

Jeg har dannet ham,

Ja, jeg har gjort ham.

Alt dette kan kun siges om et troende folk, som har taget Herre til at være deres Gud i henhold til Evangeliet.

Der er ingen beviser overhovedet for at bevise, at ved Herrens Anden Komme vil ISRAEL blive fundet som et folk, der ikke har påtaget sig kristendommens profession. [ABCOG: Men vil Jesus finde tro på jorden?] Til dem er Evangeliet især blevet sendt (Ezek. 34.; Matt. 15:24), og gennem dem er det blevet universelt proklameret. Det er i deres tilfælde, at Herren vil forstørre sin nåde og sandhed i landet, og mest iøjnefaldende vil de udstødte fra Israel være arvinger til Hans herlighed (Rev. 21.).

FEMTIG-OTTE. "Siden [den første] komme af Kristus er løfterne til Israel i bero, men skal opfyldes herfter i jødernes omvendelse og deres genoprettelse til deres eget land."

SVAR. - Det er en gratis antagelse at sige, at "Kristus kom" ikke "for at bekræfte de løfter givet til fædrene" (Rom. 15:8), men for at udsætte deres opfyldelse i 1800 år; at Han kom for at afbryde opfyldelsen af Guds pagts barmhjertighed i næsten hele Det Nye Testamente forvaltningen, til det folk, som det blev lovet i deres efterfølgende " generationer." Udnævnte Gud ikke, at [ud] af Abraham skulle komme et talrigt frø, gennem hvilket alle nationer på jorden skulle blive velsignet i Kristus, Én Frø? Hvordan kan dette være, hvis det folk, gennem hvem Gud nu velsigner nationerne ved sin nåde, og som herefter skal udgøre hovedparten af det kongelige præstedømme i herlighed, næsten udelukkende er heathens, og ikke nedstammer fra fædrene, hvis børn denne ære var udnævnt til, og som, lad det huskes, kom af Guds frie nåde, ifølge den evige pagt med Abraham?

NIENDE. "Men den Kristen Kirke er ikke israelitisk.

Du får det hovedsageligt til at bestå af 'de tolv stammer spredt overalt.'

SVAR. - "Heathen" skulle arve Abrahams velsignelse gennem tro. Israels førstefødte skulle kendes af alle nationer på jorden ved at blive velsignet gennem deres instrumentalisme.

Efraim, Israels førstefødte, blev udstødt og mistet blandt heathen, i den del hvor vores anglosaksiske forfædre kom fra. Da kendskabet til Kristus blev bragt til os, og da vi bekendte at sætte vores tillid til Ham alene, undgå idoldyrkelse, og da vi tog Det Nye Testamente som vores vejledning, har vi fået Abrahams velsignelse og magten til at give velsignelse til alle nationer.

Løfterne skulle være sikre for "den [del af frøet] også som er af Abrahams tro, som han havde, mens han endnu var uomskåret" (Rom. 4:16). Og dette, adskilt fra Judahs tilfælde, skulle være hvad der skulle ske med "udstødt Israel," som fik et skilsmissebrev i forhold til den gamle pagt og blev sendt væk (Jer. 3:8).

Vi englændere er blevet begunstiget, som udstødt Israel skulle være, da det blev adskilt fra den ceremonielle lov [ABCOG: så vi er ikke længere under de straffe, vi har pådraget os ved at bryde "Den Gamle Pagts"], og da vi ikke havde andet at stole på end "Herren vor Retfærdighed." [ABCOG: så vi kan træde ind i "det Nye Forbund"] Vi skal tilskrive vores privilegier til Guds frie nåde ifølge Evangeliet, og ikke til vores egen visdom eller styrke; og til Ham, fra hvem vi har modtaget, skal vi vie alt, hvad vi har og er, til udførelsen af det arbejde, som Han har givet os at gøre.

Gud har lært os trofasthed gennem sin egen mest sande opfyldelse af den gamle pagt. Han har bevæget sig fremad fra "de gamle dage" for at genoprette os fra vores tabte tilstand; han har akkumuleret sine gaver og opbevaret sin rigdom til os i alle "jordens ender," for at give det til os, når vi i nogen grad var forberedte til at bruge det til det tilsigtede formål, - nemlig at invitere alle mennesker til at nyde Hans godhed og en egnethed for Hans herlighed - det at vise Hans barmhjertighed mod alle, som Han har udgydt over os.

Selv hvad angår tidslige ting, "har Han ikke handlet således med nogen nation." Hvad angår " Hans domme" i sammenligning, "har de ikke kendt dem" (Salme 89:30; 147:20). Men denne viden præsenterer Han os frit, og han har givet os det herlige privilegium at åbne op for Guds vidunderlige værker på alle sprog, til alle menneskehedens familier i alle dele af j orden.

Besiddelsen af velsignelsen skulle kendes ved, at den blev kommunikeret til andre. Kristus skulle kendes som herliggjort, og Hans disciple som velsignede i Ham ved, at Han sendte "floder af levende vand" gennem dem (Es. 58:11); og ved denne velsignelse skulle løftets børn blive genkendt. I modsætning til jøderne skulle de være tabt med hensyn til navn og lovmæssige ritualer, når de blev kastet ud blandt hedningene. Men til sidst, ved velsignelsen, skulle deres afkom "kendes blandt hedningerne, og deres efterkommere blandt folkene: alle der ser dem skal anerkende dem, for de er det afko m, som Herren har velsignet" (Esajas 61:9).

SEXTENDE. "Hvilken fordel skal denne Førstefødselsret gøre for mig?"

SVAR. - Esau stillede det samme spørgsmål og solgte sin Førstefødselsret, fordi han "foragtede" den.

1. Det er godt at føle, at vi er, hvad vi er, ikke ved menneskers udnævnelse, men ved Guds nåde. At vi ikke kom ind i verden og udfyldte den plads, vi nu besætter, ved tilfældighed; men at den uendeligt vise og Almægtige Gud forudså og sørgede for vores eksistens, at Han gik forud for os med velsignelserne af Hans godhed og forberedte for os de vidunderlige midler, vi besidder til at åbne op for de skatte af viden, som har været skjult fra generationer og tider.

2. Det er en stor ting at føle, at Gud kender os alle sammen; at Han har brugt sin omniscience til at sørge for os med så mange og så store midler til både at modtage og kommunikere godt, og dette ikke for blot at nyde en forbigående fornøjelse, men som en forberedelse til en aldrig endende lykke i højere tilstande af væren.

3. Det er en stor ting at føle, at Gud er vores Gud fra evighed til evighed; ikke kun fra i går, men fra evigheden og gennem alle tidens forandringer. Han forudså, hvad der skulle ske, forudsagde det, og det kom til at ske, som det er i dag; og vi er vidner til, at Gud er sand, både i udførelsen af truet dom og i tildelingen af lovet barmhjertighed. Vi føler, at der ikke er nogen sikkerhed uden at være i den Almægtige Guds sikre varet ægt, og at der ikke er nogen visdom uden at være klog til at gøre godt.

4. Gud åbner for os sin kærligheds bryst og inviterer os til at træde ind i sine nådige og herlige planer, så vi kan "blive delagtige i den guddommelige natur og undslippe fordærvet, som er i verden gennem lyst;" så vi ikke længere falder for blot sekulære påvirkninger, som trænger sjælen ned, men "søger efter ære, og hæder, og udødelighed," og opnår evigt liv. Hvad har han at frygte, som ved, at han er i Guds evige formål, hvor han er, at han kan få det bedste ud af sine omstændigheder, og endda frit trække på de uendelige ressourcer fra Guddommen for kraft til at opretholde det rette, mandigt at modsætte sig det forkerte?

5. Ved Løftets Ord, der åbenbarer Guds formål og vores andel deri, kastes lys over Guds handlinger i skabelsen, forsyn og forløsning; og vi får Guds arbejde i fortiden som fuld sikkerhed for vores nydelse af den herlige fremtid.

6. Gud, på den mest venlige måde, gennem sine løfter lærer os også omtanke og mådehold. Vi lærer at bruge tingene i lyset af de ting, der kommer. Ulemperne ved fattigdom og depression mindskes ved at se fremad og forberede os på tiden for udvidelse. Vi lærer at værdsætte nuværende tilbageholdenhed som en mulighed for at koncentrere vores opmærksomhed mere eksklusivt på de lektioner, der er mest nødvendige for os at lære, så vi herefter kan udøve os som vi bør i pligterne af vores høje kald.

Hvor stor er Gud's langmodighed! Hvor tålmodig har Han været med os! Selv når vi endnu var langt væk, hvor klar til at modtage os! (Lukas 15.) Over hvilken oprørskhed og tilbagefald Han har passeret! Hvilken lang ødelæggelse og stor Trængsel er blevet gennemlevet! Han gav Sit Ord, og Han har opfyldt det. Han har altid undervist os, så vi med tillid kan se frem til den fulde opfyldelse af hvad Han har sagt, og ved eksemplet fra vores Store Lærer kan lære tålmodighed og udholdenhed i vores omgang med andre, så vi kan gøre dem godt i deres sidste ende. Hvordan Gud har båret over med vores uvidenhed og perversion! Lad os endelig

lær at være perfekt i dette, ligesom vores Fader, som er i himlen, er perfekt.

7. Det er en stor ting at føle, at alt er fra Gud, og at al taknemmelighed tilkommer Ham. Sådanne engagementer fører til alvorlighed i tankerne og enhed i formålet.

8. Den, der er vant til at se alt i forhold til Guds Ord og Guds Gerning, vil sandsynligvis hæve sig over motiverne hos almindelige mennesker og samtidig komme i en vis lighed med Ham, hvis "milde barmhjertighed hviler over alle Hans værker." [(Jakob 5:11?]]

9. Det er en stor ting at føle, at vi er brødre, og at vi ved vores kærlighed til hinanden kan vise alle, at vi er Jesu disciple. Lad os lære at elske hinanden efter eksemplet fra Ham, der har elsket os indtil døden. Det vil ikke mindske vores bånd af broderskab at vide, at vi er blandt de "Guds børn, der blev spredt rundt" og mistet blandt hedningerne, så vi kunne blive fundet i Ham, "der kom for at søge og frelse det, som var fortabt," og der med bedre opfylde vores skæbne i at være til velsignelse for de fortabte af enhver slægt, tunge, folk og nation. Vi ved, at uanset hvad vores oprindelse ellers måtte være, er vi af Guds familie og er medarvinger med Kristus Jesus, og er udnævnt til at nyde sammen med Ham den samme evige velsignelse i vores himmelske Faders hjem.

10. Det er et herligt privilegium at vide, at vi er udnævnt af Gud til at være til " velsignelse" for alle mennesker; at opfylde Guds formål med hensyn til Abraham, Hans ven: - At hans efterkommere skulle være til velsignelse for alle jordens nationer. Og uden tvivl ER DEN RETTE BRUG AF LØFTETS ORD, så vidunderligt bekræftet alder efter alder gennem Forsynens gerninger, VORES SAMMENFLETNING TIL ÉT STORT REDSKAB, UNDER OMNISCIENS ØJE OG I DEN ALMIGHTIGES HÅND, TIL VELSIGNELSE FOR ALLE OMKRING OS.

Her slutter vores nuværende overvejelse af "Anglo-Israel Vanskeligheder." Det vil interessere nogle at vide, at det sidste svar blev skrevet med blyant, i nattens stille timer, på hvad der syntes at være den døende seng for den sørgede forfatter, hvis rolige hvile og fulde tilfredshed har trøstet mange andre i lignende omstændigheder. Femogtyve år før havde han skrevet: "Vi sår i tårer, men også i glæde. Der er glæde i den faktiske såning af frøet, og der er stor glæde ved at finde ud af, hvordan al modstand, uanset hvor snedigt eller selvsikkert den fremlægges, når

bragt ansigt til ansigt med sandheden og undersøgt, tjener kun til at bekræfte den. Det er forbløffende, på hvilke svage grundlag det er blevet holdt på afstand.

Til den mest snedige af alle subterfuger, "HAR NOGEN STORE MENNESKER OMFAVNET DENNE OPFATTELSE FRA DIG?" var hans uforanderlige svar "Det ville ikke være nogen erstatning for din individuelle, omhyggelige og upartiske undersøgelse af den, for den må stå ved sin egen åbenbaring og overflod af beviser af alle slags, når disse undersøges ærligt og grundigt."

SLUT

Europæernes Oprindelse og Bibelen - Besvarede Vanskeligheder (J. Wilson)

Udgave: Gal Laiko

Sobre o Livro
Esta obra explora as fascinantes teorias sobre as origens europeias e sua conexão com as Tribos Perdidas de Israel, conforme interpretado através das escrituras bíblicas e evidências históricas. J. Wilson responde a dificuldades comuns e apresenta um argumento convincente sobre a migração e identidade dos povos europeus.
To the Americas
Atlantic Ocean
(Celtiberia)
Crimea
Assyria
Media
Babylon
Persia
Egypt
ISBN 978-8-98-133615-8
9 781607 168221 >
Edição Gal Laiko